

...Mục Tìm

TẬP SAN CỦA TUỔI MỚI LỚN

tìm mục tìm mục KẾT MÔDEN
tìm mục tìm MỘT CHUT LÃNG MẠN
tìm TÂM TÌNH LỬA TUỔI - HÀNH TRANG VÀO ĐỜI
CHẠM SÓC NÉT ĐẸP TỰ NHIÊN - TRUYỀN & THƠ
tìm mục tìm mục tìm mục tìm
tìm mục tìm mục tìm mục tìm
tìm mục tìm mục tìm mục tìm

tìm m
tìm m
tìm m
tìm n
tìm r
tìm r
tìm r
tìm r

...Mực Tím

SỐ 1 - RA NGÀY 25 MỖI THÁNG

TỔNG BIÊN TẬP : ĐỖ THỊ MỸ

THƯ KÝ TÒA SOẠN : THẢO NGỌC

HỌA SĨ TRÌNH BÀY : QUỐC VIỆT

■ Mực Tím số 1 chân thành cảm ơn sự góp bút đầu tiên của các thầy cô giáo, bác sĩ, nhà văn, nhà thơ... và của các bạn tuổi mới lớn

■ « Mực Tím trân trọng đón nhận sự góp ý và cộng tác bài vở của các bậc cha mẹ, thầy cô giáo, nhà văn, nhà thơ... những ai hiểu và « yêu » tuổi mới lớn. Đặc biệt mong sự ủng hộ hết mình của tất cả các bạn đang độ tuổi từ 14 - 18, là học sinh hoặc đang làm bất cứ công việc gì trong xã hội, bằng cách mua, đọc, cổ động, góp ý và viết bài cho Mực Tím.

THƯ TỪ BÀI VỞ GỬI VỀ :

■ « Mực Tím, số 12 Phạm Ngọc Thạch, quận 3 - Tp Hồ Chí Minh » (Không dán tem. Nhớ ghi rõ tên họ, địa chỉ người viết).

■ Điện thoại liên lạc : 93750 - 97817.

□ Bia 1 : LÊ KIM HỒNG, 17 tuổi, đạt giải nhất cuộc thi cắm hoa thành phố nhân ngày 20 - 10.

Ảnh : NAM THANH

THAY CHO LỜI TỰ BACH

• ÔI GIÀN HOA GIẤY ĐÀ

XA. Cái giàn hoa giấy trước sân nhà, một sáng nào, cô bé đưa bàn tay còn hoen vết mực, mãi mê lật từng trang sách cổ tích. . . Đã xa rồi những trưa hè nồng bức, dưới bóng mát giàn hoa, cô bé cùng các bạn quay tròn sợi dây thun nổi dài, cho từng đôi chân nhún nhảy. Mặc cho lũ con trai nghịch ngợm, trèo cây hái quả xanh, ném xuống trêu chọc. . . Mặc cho lũ con trai hình hình chiếc mũi, đưa tay giật giật cánh điều vút bay trên bầu trời cao. . .

Ôi, giàn hoa giấy đã xa, thời niên thiếu đã trôi qua !

• NỤ HOA BĂNG KHÂNG. Bây giờ cô bé hay soi bóng mình trong gương, dáng dấp đã ra chiều thiếu nữ. Sớm mai, bước vào lớp học, cô bỗng ứng hồng đôi má. . . Ai đó vừa đặt trong học bàn cô, một cành lá có hai nụ hoa ngọc lan trắng ngà. . . Biết nói gì với quả tặng buổi bình minh, bởi lòng cô còn ngổn ngang trăm mối. Này người bạn - trai - thân - mến - nào - đó ơi, bạn nhớ chẳng chẳng còn bao lâu nữa, cánh cổng trường, tuổi thơ vô tư sẽ ở lại sau lưng chúng mình, và đường vào đời hé mở trước mặt. Trong nỗi thương mẹ cha vất vả sớm chiều,

trong nỗi đau đất nước ngàn năm anh hùng mà sao mãi lắm than, nghèo khó, bước chân vào đời của chúng mình hẳn trĩu nặng âu lo. Rồi đây chúng mình sẽ là tia nắng ấm hay giọt mưa buồn, là cánh bướm căng khát vọng hay con ốc sên thu mình trong chiếc vỏ nhỏ nhen ?? Và vẫn còn đó những ngày vui bên bạn hồn nhiên, những kỷ niệm cùng thầy cô, trường lớp, những thương yêu gia

đình ngọt ngào. . . . thì những nụ hoa ngọc lan ơi, ta biết nói gì đây ? Ôi tất cả chẳng khác gì những dấu chấm hỏi lớn đang chấp chờn trước mắt.

• GẠCH NÔI «MỰC TÍM». Xin gửi vào trang viết tất cả suy tư, trần trở của tuổi mới lớn. Xin được cộng vào những ước mơ rộng lớn, trừ dần những tính toán nhỏ bé. Xin được cùng nhân lên niềm vui và chia ra nỗi buồn. . .

Dấu nét bút có vụng về thì cũng đáng yêu như màu mực tím, mãi hồn nhiên, dịu dàng và hết mực gắn bó thủy chung với thời mới lớn của mình.

Xin được xiết chặt những bàn tay góp sức.

MỰC TÍM

Kết mô đen thiệt hay đùa

CÙ MAI CÔNG

Ở cấp ba, hiện tượng hai người bạn khác giới làm thân với nhau không phải là một hiện tượng lạ. Có điều, không phải

ngẫu nhiên mà vài năm gần đây, dư luận chung bỗng «chú ý» trước hiện tượng tưởng như bình thường này...

TỪ HIỆN TƯỢNG ĐEN... HIỆN TƯỢNG

Nếu như trước giải phóng, trước cửa trường nữ trung học Gia Long (nay là Nguyễn Thị Minh Khai) vào giờ tan học, có rất nhiều những bạn trai từ trường nam Pétrus Ký (nay là Lê Hồng Phong) đứng chờ «người ấy» để «tháp tùng» cùng về thì gần đây, hiện tượng ấy có mặt ở tất cả các cổng trường cấp 3. Có thể thấy, dọc đường Hùng Vương, đôi tượng «chờ» đứng cả một dãy trước trường Hùng Vương.

Và không chỉ học sinh chờ học sinh. Không hiếm những «ông anh kết nghĩa» vốn đã hết thời «mãi dừng quán trên ghé nhà trường» cũng rất siêng năng đội nắng mưa sau giờ tan học, chờ một tà áo trắng nào đó. «Thế đây là ông anh kết nghĩa thứ mấy mươi của mày?» Một bạn gái trường Bùi Thị Xuân hỏi rất... các cô bạn mình khi thấy

bạn ấy gần đây có một anh thanh niên thường chờ về.

Tôi chủ nhật 30 - 10, ở điểm ca phê ca nhạc của Công ty dịch vụ quận Mười, có đến 6 bạn, ba nam, ba nữ ngồi rải rác ở các dãy ghế theo từng đôi. Tất cả đều đeo huy hiệu trường H.V. Một bạn cho biết: «Mình tên T.V, lớp 11 trường H.V, bạn ấy cũng thế, nhưng khác lớp. Nghe nói trên đây có tổ chức nhảy, mình rủ bạn ấy đi. Hai đứa thân nhau và đều thích môn nghệ thuật này... Kết mô đen mà!»

«Có bỏ», «có boi», «có gờ»... là như vậy! Cho «văn về»

hơn, nhiều bạn bảo: «Chúng mình gọi hai bạn nào như thế là kết mô đen với nhau!»

THÊ «NGƯỜI TA» «KẾT MÔ-ĐEN» ĐỂ LÀM GÌ?

M.D, một bạn trai lớp 12 trường LQĐ giải thích chuyện này. Đ. bảo: «Chúng mình lớn rồi, suy nghĩ cũng đã lớn và nhận ra những cái hay mà trước đây chưa thể nhận thấy. Chuyện ấy cũng bình thường thôi!». Và Đ. còn cho biết lớp Đ. «hiện có hai cặp gọi là bỏ với nhau, thường đưa đón, đi chơi, nhảy nhót... đầy đủ».

«Kết» với nhau theo một nhu cầu, sở thích nào đó là

● NGƯỜI TA ĐƯỢC HƯỞNG TÌNH BẠN CỦA MỘT NGƯỜI BẰNG CÁCH RÈN LUYỆN MÌNH NHỮNG ĐỨC TÍNH MÀ MÌNH THÍCH Ở HỌ.

SOCRATE

điều tự nhiên, cần có để hưởng tới lĩnh bạn lâu bền. Nhưng phải giải thích như thế nào về hiện tượng «kết mô-đen» «rộ» lên gần đây?

Theo nhiều bạn, như bạn C.K. lớp 11 trường Hoàng Hoa Thám thì, đó là... «Một đây! Người ta có, mình không có thì quê».

Cũng không loại trừ chuyện một số bạn sau khi xem các phim ảnh, sách chép tay không lành mạnh, bỗng nảy sinh những nhu cầu «lả lã». Một bạn gái lớp 10 trường Phú Nhuận đã «xù» người bạn trai học cùng trường. Khi bỗng đứng người bạn trai này có những cử chỉ «kỳ cục» với mình trong một buổi xem phim ở rạp Bến Thành: «Bạn ấy hứ quá, bây giờ mình mới tin lời các bạn kể chuyện

bạn ấy thường xem những sách báo, tranh ảnh không tốt là có thực». Đáng tiếc là hiện nay những văn hóa phẩm kiểu ấy vẫn được nhiều bạn chuyển tay nhau đọc, để lại những hậu quả không lường trước được.

Thực ra cũng có những bạn làm thân với nhau vì quý mến tình tình nhau, vì thấy «người ấy» giống mình trong một số suy nghĩ, ý thích, hoặc có thể cùng nhau trao đổi về học tập, cuộc sống, tình cảm... để tâm sự, thông cảm với nhau. Nhưng những trường hợp này, theo nhiều bạn nhận xét thì: «Cố, nhưng ít so với những bạn kết để đi chơi hoặc những bạn muốn

chứng minh mình cũng «ngon cơm» trước các bạn, những bạn bị bạn bè nói khích...»

Nếu như vậy, có lẽ cần phải tự hỏi nhau: liệu việc «kết mô-đen» với bạn khác giới ấy là thật (lòng) hay giả (dạng), thiệt hay đùa với người bạn ấy và với chính mình.

«KẾT MÔ-ĐEN», DỪNG TƯỚNG CHUYỆN ĐUA!

Nhiều bạn thích đi «kết mô-đen» ở trường khác, lớp khác. Bạn T.V. lớp 10 trường PDL «hạt mè» là «Nếu có xù cũng... để, chỉ hết đèn nhà nạng là xong, còn học chung trường, chung lớp, rủ rồi, cặp người khác, nạng dụng thì bẽ dĩa».

Rõ ràng với những bạn này, việc «kết mô-đen» chẳng qua chỉ là chuyện «thời vụ», lạng... xớ quạng. Điều đó giải thích được vì sao có những bạn «kết» liên tục hết bạn này đến bạn khác. Bạn T.T lớp 11 (hệ B) trường HHT có lẽ là một bạn như thế. Từ hồi học cấp 2 đến nay, T đã có không ít bạn trai và mỗi bạn trai trong thời gian còn «kết» với T đều có dịp đi picnic, xem phim với «nàng». Chỉ có trời mới biết T đã nói chuyện «tình nghĩa» như thế nào với từng người bạn trai ấy. Thế nhưng, những người bạn trai sau khi «xù» với T đã có những suy nghĩ khá khác nhau. Có bạn thì «thất vọng trước con người thật của T, bởi trước đây mình tưởng tượng T. như một người bạn gái tốt đẹp». Nhưng cũng có bạn nói tuốt ra «Ồ, con nhỏ quậy thì mình quậy lại. Con trai mà, đâu có mặt gì! Đi chơi riêng, tao cứ búa vua...»

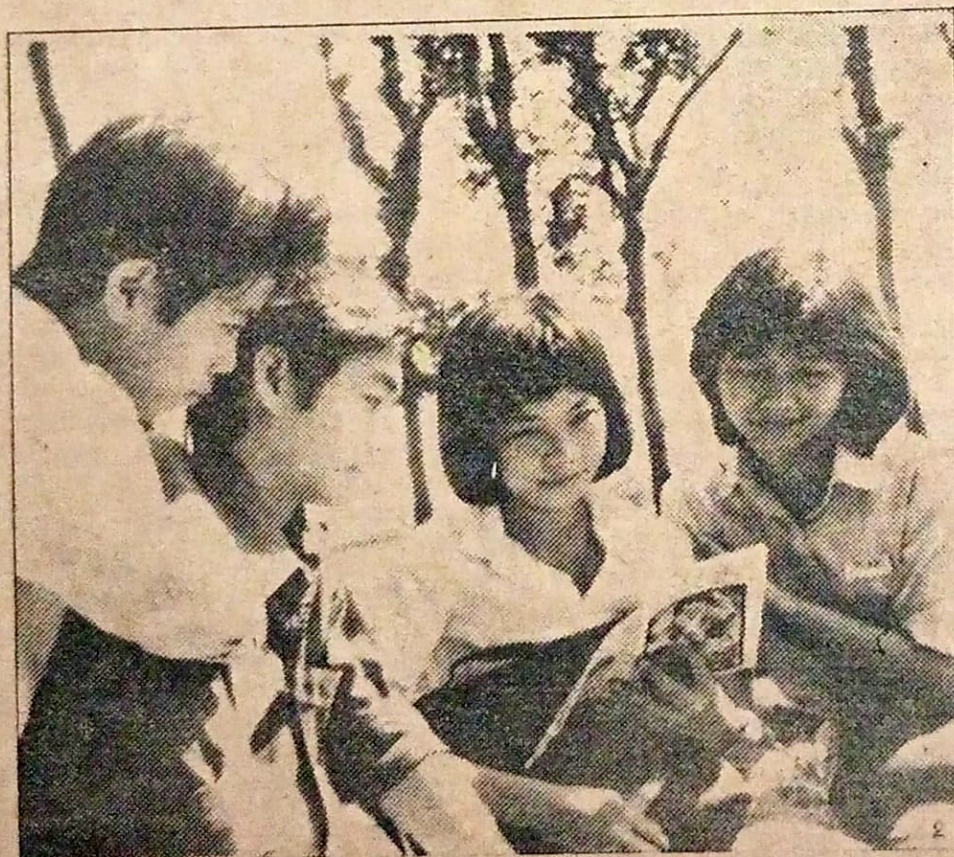
Quan trọng hơn, điều đó đã ảnh hưởng đến nhân cách các bạn. Từ việc xem thường chuyện kết bạn, nhiều bạn đã dần hình thành một thói quen thiếu sự chân thật. Bạn B.H.

• CÁI GÌ XUẤT PHÁT TỪ TRÁI TIM SẼ ĐI ĐẾN TRÁI TIM.

G. PIET

• TÌNH YÊU MỚI CHƠM NỞ CÙNG NHƯ RƯỢU VANG MỚI, NÓ CHỈ THẬT SỰ CÓ Ý NGHĨA VỚI THỜI GIAN.

Châm ngôn DO THÁI

trường T.V. lúc mới quen bạn H. vốn học trường H.H.T cũng quá quyết P. và Đ. (tên hai người bạn trai trước đây của B.H mà H biết) chỉ là bạn trai «chứ không là gì của B.H». Vì vậy, bạn H đã tính chuyện «xáp dzô». Sau này, H mới biết sự thực không như B.H đã nói và B.H đã từng gửi thư cho Đ. xác nhận tình cảm của mình đối với Đ. «B.H khéo như thế quen rồi, mình đi thôi!» và H đã rút quân!

Nhưng khi sang học lớp 12 phân hiệu BTVH của trường Đại học TC-KT chỉ từ đầu năm đến nay, H. lại theo đến ba, bốn bạn gái khác nhau. Thoạt quen với bạn nào, H. cũng xằng xái tìm đến tận nhà.

giặt áo, xách nước... cho nàng để tỏ vẻ «ga lăng». Và bạn đầu, với bạn gái nào, H. cũng cho là bạn ấy «để thương, hợp với mình» dù tính cách những bạn gái ấy mỗi người mỗi khác: có bạn trầm, ít nói, có bạn «nói như sáo» và nghịch ngợm. Mới hồi tháng 8, H. còn bảo «không có C. (tên một bạn gái), H. học không được» thì cuối tháng 9 vừa qua, H. đã cần cù đưa đón Tr. một bạn gái mới khi đi học cũng như khi về.

Thực ra, khi chuẩn bị kết bạn với ai, H. cũng tranh thủ ý kiến bạn bè. «C. khó mà mấy dzô được là hay đó», «Ồ, T.T cũng năm điểm, được», «Ê, mấy vào Tr. đi...» là những khuyến khích, động viên của bạn bè đối với H. và H. đã tranh thủ khá kỹ thời gian hiếm hoi của năm 12 để đến nhà bạn gái mà mình đang «xáp dzô».

Bạn Q.A (trường LQD) biện luận «Nếu không có tình cảm với nhau đâu thể cùng đi chơi chung vui được». Điều ấy không sai, thể nhưng có nhiều bạn mới chỉ hơi mền mền, hơi hợp hợp mà «lâm bạo» quá...

e cũng kỳ! Nhiều bạn đã «kết mô-đen» cũng phải thú nhận: cùng với chuyện đi chơi, nhảy nhót... «phải vất vả lắm mới có thể hoàn thành tốt việc học tập». Bạn Đ. và H. trường Phú Nhuận thì học càng ngày càng kém. Có lần Đ. và H. giận nhau, H. khóc suốt một trong lớp. Còn Đ. thỉnh thoảng cũng trốn tiết đi lang thang trong sân trường...

Làm bạn với nhau, một tình bạn thật sự trong sáng và hồn nhiên rõ ràng không thể tách khỏi môi trường sống của đôi bạn ấy được. Tình bạn có nghĩa gì khi nó ảnh hưởng không hay đến việc học (hay sự nghiệp) của chúng mình?

Làm bạn tốt thật sự với nhau chắc chắn gia đình, thầy cô còn khuyến khích, chứ còn làm bạn kiểu chỉ để đi chơi, trốn tiết xem phim, đua đòi ăn diện... xem chừng «phiêu» quá. Bạn V.H. dù mới học cấp 2 (trường K.T) chỉ vì muốn có tiền «bao» một người bạn gái mà phải mượn tiền bạn, nói dối gia đình là học thêm, đóng tiền cho nhà trường này nọ, thậm chí còn gom chai hũ, sách báo ở nhà... bán về chai. Như vậy, bảo sao người lớn chẳng cảm.

Những bạn như vậy quả đang đùa với tình cảm, tương lai... trong việc «kết mô-đen» với chính mình và người bạn khác giới của mình. Đó là chưa kể chuyện đùa ấy có khả năng dẫn đến một ranh giới mà tuổi chúng ta chưa cho phép làm điều ấy. Một bạn gái lớp 11 trường H.H.T năm ngoái, do việc «kết mô-đen» quá trớn của mình với một «ông anh kết nghĩa» mà phải giả tư trường lớp để lên xe hoa về nhà chồng gấp.

Chuyện đùa mà hóa thiệt là vậy! Chắc chắn người bạn gái ấy đã suy nghĩ nhiều về chuyện mình đã rồi bỏ cái thời học sinh tươi đẹp, hồn nhiên quá sớm này.

«TÌNH CẢM LÀ NGỌN LỬA», CÓ ĐIỀU...

Model (mô-đen): kiểu mẫu, kiểu dáng, thời trang theo từng thời kỳ. Từ «kết mô-đen» mới ra lò đồng thời với phong trào kết bạn khác giới như là một cái mốt đang được phổ biến trong nhiều bạn đang độ tuổi mới lớn. Vì là «mốt» nên nhiều bạn đã dễ thay đổi, thiếu nghiêm chỉnh và thiếu suy nghĩ trong việc kết bạn. Mà kết kiểu ấy bảo sao «người lớn» không lo ngại. Bạn T.X. lớp 11 trường Marie Curie có lần bị các bạn khích «Mày với S. thân nhau lâu rồi mà sao ít đi chơi quá, cặp bồ như vậy chán chết!». T.X. cười hồi lại: «Thế mấy bạn nghĩ là có bạn khác giới để làm gì? Theo mình, chúng mình còn học sinh, hãy để tình cảm ấy lớn lên trong sáng và hồn nhiên như vậy. Chúng mình thường học nhóm, tranh luận về một vấn đề nào đó với nhau, chỗ nếu chỉ kết để đi chơi cho vui thì liệu mối quan hệ ấy có ý nghĩa gì?»

Còn bạn, những người bạn đã, đang và có thể sắp «kết mô-đen» với một người bạn khác giới, mỗi bạn tự hỏi lòng mình: mình đang chân thật hay đùa chơi «cho có» với «người ta»? Mà bạn biết đấy, một sự đùa nghịch nào trong tình cảm cũng là một tội ác, cho «người ta» và cho chính mình.

Bạn H.T. một bạn đẹp trai, để mền trường Phú Nhuận rất thật khi tự nhận mình... chưa có bồ: «Mình mới chỉ có bạn gái thôi. Quan hệ bạn bè ấy về sau thế nào, mình cứ để cho nó tự nhiên phát triển. Mình rất lạ khi thấy nhiều bạn cứ

MỖI NGÀY, MỞ CỬA VÀ ĐẾN VỚI CUỘC SỐNG XUNG QUANH, VỀ NHÀ, Ở TRONG BẠN HẸN CÓ NHỮNG ĐIỀU BỨC XÚC. VÀ MỘT LÚC NÀO ĐÓ, NGỒI BÊN KHUNG CỬA SỔ NHÌN NGẤM ĐƯỜNG PHỐ, BẠN LẠI BĂNG KHUẢNG NHỚ VỀ ĐÔI ĐIỀU VỪA CẢM NHẬN HOẶC BỨC XÚC TỪ CUỘC SỐNG TRONG NGÀY. BẠN LẤY GIẤY BÚT RA VÀ BẮT ĐẦU VIẾT. VIẾT ĐỂ GỎI CHO MÌNH, CHO BÈ BẠN VÀ NHỮNG NGƯỜI ĐANG HÒA CHUNG NHỊP SỐNG, PHẢI KHÔNG ?

KHI CƠN BÃO VUA THỜI ĐẾN

coi người bạn khác phái mình là... người yêu của mình, dù thật ra chỉ mới mền nhau. Minh thấy một tình bạn như vậy có một cái gì đó thiếu sự chân thật và hồn nhiên. Nhưng theo H.T quan trọng là «quan hệ» ấy có thực sự giúp cho công việc chính của học sinh chúng mình là học tập, giúp cho tình cảm của mình đẹp lên hay không !»

«Tình cảm là ngọn lửa, nhưng đừng để nó thiếu cháy sự nghiệp của mình», có một câu châm ngôn như thế và người ta xác định một tình cảm chân thực, trong sáng hay không thường trên cơ sở nó giúp ích gì cho sự nghiệp, tương lai, công việc của mình và của «người ấy». Điều đó rõ ràng tùy thuộc vào bản thân mỗi bạn sống chân thật hay giả dối với tình cảm của mình.

Những rung động đầu đời bao giờ cũng là một kỷ niệm đẹp. Hãy để nó đến tự nhiên và thật sự trong sáng, hồn nhiên, bởi chúng mình, có bạn nào muốn đó là những «vết cắn xót xa đau» cho cả cuộc đời mình đâu.

Bài và ảnh : MAI CÔNG

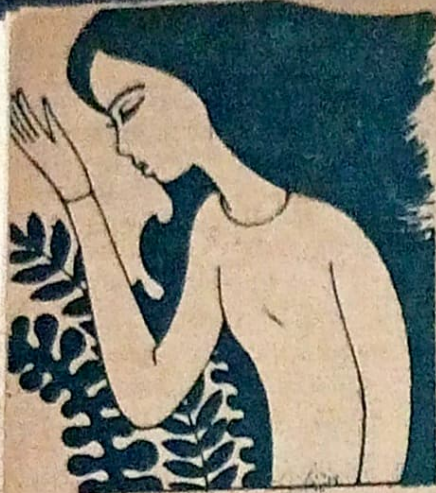
Ảnh 1 : Hy vọng quan hệ giữa hai bạn này luôn đẹp và hồn nhiên, trong sáng như màu áo học sinh và sẽ giúp cả hai học tập tốt hơn.
Ảnh 2 : Tình bạn

NỮA đêm gió thổi mạnh, giật từng cơn liên hồi và sau đó là mưa. Mưa xối xả. Nằm thu người như con tôm dưới chiếc mền len dày cộp, trong căn phòng bốn bề kín đáo, vậy mà tôi vẫn còn cảm nhận được cái lạnh đang hà hơi, phả nhíp thở của nó vào phòng... Bỗng tôi xem ti vi, tôi đã biết cơn bão số 10 đang đổ tới các tỉnh ở phía Nam, hèn gì... Lại một luồng gió mạnh thổi tốc tới, tôi co rúm mình và thò tay chặn tấm mền kín lại. Hơi ấm tỏa dần, tỏa dần ru tôi vào giấc ngủ.

Sáng chủ nhật, những buồn quá. Bầu trời xám xịt những hạt mưa giăng giăng. Tôi đứng bên khung cửa nhìn ra đường... Ở mái hiên lớn của tòa nhà cao tầng, nằm bên kia đường những bóng người ngồi thu lu sát tường. Đó là một gia đình từ đâu trôi dạt về tôi không rõ, nhưng tạm trú ở đây đã hơn tháng nay. Mưa gió thế này họ chẳng thể đi đâu, làm gì được. Cái bếp lò thường nêi lửa vào sáng sớm đặt ở góc tường cũng lạnh tanh... Họ quây quần dưới một tấm màn cũ, và nhiều chỗ. Cậu bé—thành viên nhỏ nhất của gia đình, ngồi thu mình giữa ba và mẹ, thế nhưng dường như cũng không bớt lạnh. Chốc chốc, người cậu cựa quậy, như cố tìm một khoảng ấm nào khác để chui vào... Bất chợt lòng tôi quặn thắt. Đêm qua, chắc cậu bé thức suốt, cùng ba cùng mẹ. Và còn bao người đang sống vất vưởng như thế cũng đã thức suốt đêm. Vì lạnh. Vì cơn bão đang đến ?!

KIM THỦY

MỘT CHÚT LÃNG MẠN

CÓ MỘT KHOẢNG TRỜI NHỎ NHỎ, MỘT KHOẢNG TRỜI XINH XINH. MÂY ĐI QUA, GIÓ ĐI QUA VÀ NẮNG RÓT VÀO MỎNG MẠNH NHƯ TRANG GIẤY, NHỮNG TÀNG CÂY NHIỀU TÀNG XÔN XAO VÀ RUNG NHẹ TIẾNG CHIM. ƠI, KHOẢNG TRỜI DỄ THƯƠNG ẤY NÀO AI BIẾT, AI HAY? YÊN LẶNG CÓ GIỮA BỐN BỀ XAO ĐỘNG.

XIN GỌI ĐÓ LÀ NHỮNG PHÚT GIẤY LÃNG MẠN. NHỮNG PHÚT GIẤY RIÊNG MÌNH TRONG MỘT THOÁNG TRẦM TƯ...

Dành cho Có

1. Xin cho em được làm ngọn gió mát, để đêm đêm qua khung cửa sổ, em nhìn thấy dáng hình lặng lẽ của cô trước trang giấy án. Giọt mồ hôi nhẹ rơi, nếp nhăn đuôi mắt... Để em đem chút hơi mát nhỏ nhoi của mình thổi mát hồn cô, làm vơi đi những mệt mỏi của cô sau một ngày lên lớp.

2. Xin cho em làm vòm me xanh ngắt trên kia, để đường dài cô đi nắng không còn đỡ giọt trên tà áo. Ngọn cỏ nào, cánh hoa dại nào cùng em làm êm mát bước chân cô?

3. Xin cho em làm viên phấn trắng có cầm tay, để hiệu lòng cô

mỗi giờ lên lớp; để giúp cô vạch những nét chữ run run trên bảng, những nét chữ suốt đời tận tụy, những nét chữ không thể nào quên.

Lớp mười

Tặng các bạn lớp 12A₅ LQĐ

ĐÃ tàn rồi những cánh phượng mùa qua. Những cánh phượng cháy đỏ những đêm học bài thi tốt nghiệp. Bốn năm cấp hai vẫn còn đây kỷ niệm. Trường cấp ba mở cửa đón chân vào.

Lá đã lên xanh trong mưa gió xôn xao. Trường lớp mới, bạn bè mới xung quanh vẫn nguyên màu áo trắng. Cánh phượng ép hờ rồi như một lời gợi lại. Có mất đâu, vẫn

4... Và xin cho em làm một cánh hoa. Một cánh hoa nhỏ thoát thơm ngát tim cô. Để mỗi khi nhớ đến chúng em, vườn hoa thơm mát cô trồng, nụ cười bừng sáng gương mặt người mà chúng em suốt đời yêu quý.

CÚC TÍM

còn đây tươi mát tuổi học trò. Vẫn còn nhìn thấy bụi phấn rơi, trên tóc, trên áo thầy cô. Đàn chim nhỏ vẫn đùa chơi trên sân trường, lớp học.

Và lớp chín vẫn còn đây, với những lời hẹn chằng hề quên ghi đầy trang lưu bút. Những giao hẹn cuối hè, nào xứng đáng bắt đầu một thời học trò lại vẫn đây nào nức, hồn nhiên...

NGUYỄN NAM SƠN

(Lớp 12A₅ Trường LQĐ)

Hạt mưa vừa vỡ...

★ **H**ẠT mưa ngoài trời cũng biết băng quơ? — Trong mắt em dạt dào xa khung cửa — Hạt mưa ngoài trời vừa vỡ... Bên trời vạt nắng chực hừng lên.

★ Hạt mưa nũng nân trong ánh mắt của em... Lấn dài mà chưa kịp hiểu. — Cái chớp mắt một lần nũng nịu... vùi quả ha mẹ, lớn ai coi?

★ Hạt mưa chờ nắng băng khuôn giữa lòng em đó. — Vào đời ai thiếu được niềm mơ? Cũng có đôi khi chạm nỗi buồn vô cớ — Dòng thơ em chờ mấy

ý cho vừa?...

★ Tựa đất trời — Đời cũng nắng cũng mưa. Em cũng khát khao một vùng mây ấm! Đời trao tay em một cánh hồng thắm — nũng nân tận những chung riêng...

★ Hạt mưa chừng còn ở giữa mắt em? — Con gái giận hờn dễ tuôn thành dòng nóng — Chiều mưa qua nghe đời lên tiếng vọng: — Tuổi-Vào-Đời cùng ao ước mệnh mong.

ĐIỀU THANH NGỌC

Ba đoạn khúc cho nhau

một

Cỏ sân trường chiều nay xanh ngắt xanh, và khối từ điều thuộc chấy dờ bốc lên từng sợi nhạt lẫn trong hơi nước sau cơn mưa dai dẳng. Thú vị nhìn một lượt khắp sân trường, Long vén chỉ chẳng ai bắt gặp mình. Cô giáo đã về từ lâu và ba mẹ thì không có ở đây...

Chiều xuống thật sâu. Long cầm chiếc cặp da đứng lên định về thì chợt bắt gặp một ánh mắt vừa quay đi. Cô bé! Cô bé có ánh mắt dịu dàng ấy sao hôm nay còn ở lại, chẳng nói chi với Long mà nhìn Long đầy trách móc. Long định gọi lớn: «Kim Thanh» nhưng vội kìm lại. Khi mái tóc xòa dài của cô bé khuất sau hàng rào phía trước mặt, Long mở cặp, lấy ra mấy điều thuốc bẻ nát và quăng xuống miệng cống ven đường.

hai

Ngày ấy...

Kim Thanh lặng lẽ ngồi trên bậc thềm chống cằm nhìn anh chàng đang say mê bắt bướm. Hắn cầm chiếc vợt xinh xinh rón rén bước theo chú bướm trắng dễ thương đang vờn trên mấy khóm hoa vàng nhạt. Cô bé đã nghe tụi bạn kháo nhau về bộ sưu tập bướm của anh chàng tên Long bên 10A₁ này nhưng bây giờ mới gặp hắn.

Hắn khe khẽ ngồi xuống, đứng lên, nhào người tới rồi nghiêng bên phải, nghiêng bên trái nhưng bao giờ cũng chậm hơn chú bướm tinh quái. A! Long reo lên đắc thắng khi chú bướm nằm gọn trong chiếc vợt của mình. Nâng niu chú bướm trong tay, hắn chợt ngơ ngàng khi bắt gặp cô bé có đôi mắt to tròn ngơ ngác nhìn hắn. Đoán cô bé thích chú bướm này, hắn lại gần và nói nhỏ: «Tặng... bạn đó». Cô bé bỗng ửng hồng đôi má và không kịp suy nghĩ, vội đưa tay cầm lấy chú bướm xinh xắn. Cô bé lí nhí «cảm ơn». Hắn khe mỉm cười rồi cầm chiếc vợt phóng theo một cánh bướm vàng.

Ngày ấy cũng chưa xa...

ba

Khi thời tiết mười sáu ngọn nền hồng trên chiếc bánh sinh

nhật rực rỡ, em nghe lòng xôn xao những niềm vui mênh mang kỳ diệu. Mười sáu mùa xuân đi qua trong cuộc đời em có nhiều niềm vui với bao mơ ước tuyệt vời. Và bên cạnh em, còn có Long, người bạn trai thật thân thiết. Long và em quen nhau từ buổi chiều êm ả ấy. Thỉnh thoảng đi học về có những cơn mưa bất chợt đổ xuống, hai đứa vẫn thường đứng nép trong hiên nhà ai đo bên đường. Em cứ lo lo

còn Long thì luôn miệng nói cười. Ghét Long ghé đi.

... Thời ấy đẹp quá. Rồi bây giờ em mười sáu, tuổi của vàng trắng tròn đầy thơ. Bỗng, tình cờ, Long lại nói với em, trong một chiều nào đó, những lời làm em bối rối lạ lùng. Em tròn mắt nhìn Long. Trời vẫn xanh trong, nhưng em mơ hồ nghe thấy có một áng mây nhẹ kéo về. Đứng nhé! còn bé. Hãy để mai sau còn mãi tình bạn trong sáng của hôm nay...

LÊ QUANG VINH

Tự nhủ

● **M**ỌI người phải là một đóa hoa quỳnh — chỉ nở một lần trong đời.

Nhưng không bao giờ rủ cánh

● — Vì sao những con chim vẫn bay dưới cơn mưa?

-- Vì chúng yêu bầu trời, và yêu cả cơn mưa

● Khi em mỉm một nụ cười, một nụ hoa đã rơi ra từ môi em, và một chút mùa Xuân đã bay vào tim em.

T.T.B.P

TRẦN NINH HỒ - BUI MẠNH NHÌ

Trẻ Lắm...

Em trẻ lắm, dường như có thể
Tôi nói dối cái gì em cũng tin theo
Em trẻ lắm, dường như có thể
Tôi nói thật cái gì em cũng không tin

HÀNH TRANG VÀO ĐỜI

■ NÓI VỚI NHAU

CÓ PHẢI «HỌC CÁCH MẤY CÙNG NHƯ THẦY LÀ CÙNG» (?!)

Hôm nay trời thật đẹp. Gió thổi nhẹ lướt qua mặt tôi, dường như gió đang vuốt ve thủ thỉ bên tai tôi những lời êm ái nhất: «Sướng nhá! Học trò anh làm bài thật nghiêm túc! Anh không phải canh chằng chằng, luôn quát tháo! Sung sướng nhá! Sung sướng nhá!». Tôi sung sướng thật, bất cứ người thầy nào cũng đạt hạnh phúc thực sự trong nghề khi thấy học trò mình làm bài được và làm bài thật nghiêm túc.

Một tiếng trống nổi lên: Thùng! Tiết kiệm tra chấm dứt. Thu bài xong, tôi khen các em:

— Hôm nay các em làm bài thật tốt, thật nghiêm túc. Thầy khen các em. Các em phần đầu nghiêm túc mãi như thế này thì các em tiến bộ rõ. Cố gắng học lên các em!

Vừa nói với các em, tôi vừa cười tươi rói. Thấy tôi có vẻ cười mở, một em bỗng nói to:

— Học để làm gì thầy? Tui em học cách mấy thì mai sau cũng như thầy là cùng! Mấy thầy khổ quá!

Nghe em nói, tôi sững sờ, cảm thấy như bị hụt chân, vấp phải một mảnh đá nhọn đau điếng. Em đã đưa tôi về thực tại của cuộc sống, cuộc sống vất vả trăm bề của một nhà giáo, mỗi ngày sáng dạy, chiều dạy, tối dạy, đến nỗi chủ nhật

cũng dạy luôn, mệt mỏi đứt hơi, sức khỏe hao mòn mà kinh tế gia đình vẫn thấp kém.

Nhưng điều tôi thấy xót xa nhất là biết được nhận thức về sự học của một học trò tôi. Em đã nghi ngờ tiền đồ của sự học tức là của tri thức khi dựa vào thực tiễn xã hội hiện nay, như thế sai vô cùng.

Tôi muốn nói với em đừng nên suy nghĩ như vậy.

Đừng có nói: «*Học cách mấy thì mai sau cũng như...*» mà phải nói: «*Phải học, học không ngừng, để trở thành...*». Trở thành gì thì tùy ý nguyện và ước mơ của mỗi người, nhưng trước tiên phải thỏa mãn tiền đề trở thành một người tốt, một người chân chính, một người có tài năng thực sự.

Chính điều đó sẽ làm nên bản lĩnh, để cho em và thế hệ của em, đưa đất nước thoát khỏi hoàn cảnh nghèo nàn hiện tại. Vì mong muốn đó mà thầy gắng sức hôm nay, các em có hiểu nỗi lòng của thầy mình hay không?

Đêm 5-11-88

HOÀNG ĐĂNG CẤP

(Giáo viên trường Nguyễn Thái Bình)

■ NGƯỠNG CỬA

MƠ ƯỚC MÊNH MÔNG

Một hôm, trong giờ ra chơi tại trường, chúng tôi có một cuộc nói chuyện nhỏ về ước mơ cho tương lai. Đến lượt tôi, tôi lúng túng thật sự. Thì tôi cũng có ước mơ đó chứ, nhưng tôi luôn giấu kín nó trong lòng mình và không muốn nói cho ai biết—sợ mọi người sẽ cười cho. Các bạn tôi đưa nào cũng có ước mơ đẹp, không xa rời thực tế: đứa muốn làm cô giáo, đứa muốn làm bác sĩ. Có đứa còn giễu: «Nếu thi đại học không đậu, mình sẽ xin làm một việc gì đó và đi lấy... chồng (!)». Còn tôi ư, sức học tôi cũng đâu giỏi gì, nên tôi chắc rằng sau này mình sẽ là một cô thợ dệt hoặc khá lắm

là một cô kế toán, thế thôi! Nhưng ngẫm đi, ngẫm lại, sao không bao giờ tôi hài lòng với ước mơ đó? Tôi ham danh vọng, địa vị chẳng? — Không! Nhưng nhìn thấy anh chị tôi, hễ cứ đến sáng là đi làm, chiều về thì vui mình vào việc đọc sách hay sửa chữa khâu vá lật vạt — cứ thế mãi, từ ngày này sang ngày kia. «Một cuộc sống thật buồn tẻ!»

— Tôi tự nhận định như vậy. Thế là từ đầu những suy nghĩ rất lãng mạn ập đến với tôi — Có nhiều lúc tôi như con nít, chọn một góc kín đáo trong nhà, trên tay cầm nào là sách báo, tạp chí rồi tự đứng ra «diễn giải» hàng trăm một mình về những vấn đề cuộc

sống, về nhân sinh quan mà tôi nghĩ ra. Lúc ấy, tôi đã mơ như là một nhà chính trị học, suốt đời hoạt động... Cũng có khi tôi muốn được như một ca sĩ ôm đàn, đi khắp nơi phục vụ cho bao người... Lẽ dĩ nhiên, đó chỉ là những khát vọng về một cách sống thôi. Nhưng liệu khả năng của tôi có đáp ứng được cho một cách sống nhiệt tình như thế chăng? Tôi thắc mắc rằng, tại sao phần lớn những công chức bình thường lại chịu sống một cuộc đời lặng lẽ, còn những nhà

khoa học đầy trí thức thì lúc nào cũng muốn sống phải giỏi hơn, tiến lên mãi..?

Những suy nghĩ ấy luôn đan chéo lẫn nhau, lồng vào nhau, khiến tôi cứ cảm giác như mình không có phương hướng, lập trường sống nhất định. Chính vì vậy, tôi thấy cần phải tâm sự với các bạn để hy vọng tìm được những lời khuyên, những giải đáp chân tình.

MỸ DI

BẠN TRẺ CẦN BIẾT

TIN HỌC VÀ MÁY VI TÍNH

Vì mạch điện tử ra đời là một bước ngoặt quan trọng trong công nghệ chế tạo các thiết bị vi tính. Máy vi tính cá nhân (personel computer) được sử dụng rộng rãi cho nhiều mục đích khác nhau, phục vụ đắc lực và có hiệu quả cho các nhu cầu của con người.

Máy vi tính giúp chúng ta từ việc soạn một chương trình đơn giản cho các trò chơi điện tử để giải trí cho đến các yêu cầu giải những bài toán phức tạp, giúp thiết kế các công trình xây dựng, các bản vẽ kỹ thuật chế tạo các mẫu mã mới, hoặc trong việc cải tiến quản lý nâng cao hiệu quả sản xuất, tiết kiệm triệt để về nhân lực, tiền của v.v...

Việc sử dụng máy tính cá nhân khá đơn giản, các bạn chỉ cần qua một lớp đào tạo ngắn ngày từ 1—3 tháng để sử dụng được các thiết bị trên 1 chương trình được các thảo chương viên soạn sẵn cho yêu cầu cần thiết của bạn, máy tính sẽ giúp bạn một cách tận tình để thực hiện yêu cầu của mình, với điều kiện bạn hiểu được một số từ kỹ thuật (bằng các ngoại ngữ thông dụng) vì hiện nay ở nước ta chưa thảo được nhiều chương trình cho người Việt sử dụng mà chủ yếu là các chương trình soạn sẵn nhận được từ nước ngoài.

Máy vi tính đã trở nên thông dụng ở các nước phương Tây, nhiều gia đình đã sử dụng máy tính, từ việc tính toán chi tiêu trong gia đình, giải trí bằng các trò chơi điện tử, sắp xếp thời biểu học tập, làm việc cho đến việc dạy học ở nhà...v.v... Trong nhiều lãnh vực khác nhau, máy tính đã khai thác một cách có hiệu quả «chất xám» của các nhà khoa học «giùm» cho chúng ta để áp dụng vào lĩnh vực của mình.

Hiện nay ở nước ta, máy tính từng bước cũng đã được sử dụng và ứng dụng vào nhiều lĩnh vực quản lý khác nhau như: Cải tiến quản lý nâng cao hiệu quả sản xuất trong các cơ quan xí nghiệp; có công trình cấp nhà nước, áp dụng máy tính để điều tra cơ bản tổng hợp đồng bằng sông Cửu Long; ứng dụng máy tính để xếp chữ trình bày, vừa nâng cao chất lượng chữ in vừa thay cho việc xếp chữ thủ công...v.v. Tuy nhiên tốc độ phát triển ngành tin học và máy vi tính ở nước ta còn chậm, so với các nước khác. Lĩnh vực này đang rất cần nhiều «nhân tài»

đó các bạn!. Người Việt Nam đã có nhiều khả năng tốt trong ngành KHKT này, nhiều Việt kiều ở nước ngoài đã trở thành những chuyên gia giỏi trên thế giới về tin học và máy tính điện tử.

Các bạn trẻ yêu thích có thể đến tìm hiểu và ghi tên theo học các lớp từ 1 tháng đến 1 năm tại Trung Tâm Tin Học — Trường Đại học TH TP, số 227 Nguyễn Văn Cừ Quận 5.-TP. HCM.

M.T

MAI 15

● ĐOÀN THẠCH BIÊN

NĂM ấy chúng tôi cùng học chung lớp 9. Mai giỏi văn, còn tôi giỏi đá banh bàn. Mai đã đứng nhất trường trong một kỳ thi văn có cả anh chị lớp 10, 11, 12 tham dự. Còn tôi, cũng đứng nhất trường trong các cuộc thi đá banh bàn với các anh lớp trên. Chúng tôi thân nhau không phải vì hai người đều «nhất». (Hai người nhất như hai đường tàu chạy song song biết đến bao giờ mới gặp nhau). Chúng tôi thân nhau vì gặp gỡ thường xuyên.

Mỗi ngày ngoài 4 giờ học chung trong lớp, tôi thường gặp Mai ở nhà của bạn ấy. Nhà Mai có cho thuê những bàn đá banh «ngon» nhất phố. Đây là lý do khiến tôi thường đến nhà Mai.

Một buổi chiều, không có đồng xu dính túi, tôi vẫn đến nhà Mai. Một phần vì «ghiền» xem đá banh bàn, một phần nghĩ sẽ «câu độ» em nào đại đột mời tôi thi đấu.

Mai ngồi ở trước chiếc bàn có đề hộp đựng gio-tông ở trước mặt. Tóc Mai kết thành hai bím, cột nơ màu tím nhạt. Mai đang cúi đầu lăm lăm học bài. Trong phòng vắng người. Bốn bàn đá banh chưa có khách đến chơi. Tôi đến năm một cây sắt có gắn hình những cầu thủ bằng gỗ, giựt mạnh. Mai ngẩn đầu nhìn :

— Trịnh không ở nhà ôn bài ? Sáng mai thi rồi !

Tôi giật cây sắt cho cầu thủ đá một trái banh tưởng tượng rồi trả lời :

— Sáng mai thi, tối học cũng kịp.

— Trịnh học kiểu đó coi chừng ở lại lớp.

— Không lên lớp năm này sang năm lên, học cũng từng ấy bài. Có thiếu bài nào đâu mà lo !

— Trịnh đừng nói bướng. Ở lại một năm rồi sẽ ân hận.

Vừa lúc đó có một anh học sinh lớp 12 cùng trường với tôi bước vào. Anh đến bên Mai nói nhỏ gì đó và Mai hét lên :

— Tôi không quên anh. Anh đi đi cho tôi học.

Anh học sinh đỏ mặt nói :

— Cô bé chăm học quá nhỉ. Nhưng anh đến đây đá banh bàn được chứ ?

Rồi anh lấy tay ngoắc ngoắc tôi.

— Em đá với anh một bàn cho vui.

— Không anh em gì cả. Đá đồng chịu không ?

— Cầu khá lắm. Đá một châu cả phê đá, chịu không ?

— Không. Ai thua người đó ra khỏi quán.

Anh học sinh cười :

— Anh cũng đang mong vậy.

Tôi đến lấy một đồng gio-tông thả vào hộp đựng banh, giựt mạnh. Chín trái banh gỗ lán ra. Tôi đặt một trái ở vòng tròn đỏ giữa mặt bàn màu xanh và bắt đầu giao bóng. Chúng tôi thi đấu rất căng thẳng. Không ai còn để ý đến Mai. Kết quả : 3—4. Dĩ nhiên phần thắng nghiêng về tôi. Anh học sinh lững thững bước ra khỏi quán. Tôi đến chỗ Mai ngồi khẽ nói :

— Cho tôi thiếu một đồng gio-tông.

— Mai tặng Trịnh đó. Mai chỉ sợ Trịnh thua và hân sẽ ở lại đây. Đợi Mai pha đá chanh uống nghe

— Thôi cảm ơn. Tôi về để Mai học thi.

— Nhớ thứ năm đến dự sinh nhật Mai.

Buổi tối tôi đang ngồi ôn bài, bác tôi đến chơi. Ông vỗ đầu tôi khen chăm học và hỏi :

— Lớn lên cháu muốn làm gì ?

Tôi phân vân vì câu hỏi đột ngột. Ba tôi nhắc khéo :

— Con muốn làm bác sĩ hay kỹ sư ?

Rồi mẹ tôi nhắc khéo :

— Hay con muốn làm giáo sư ?

Tôi buột miệng đáp :

— Con muốn làm chủ tiệm cho thuê đá banh bàn và có bạn Mai ngồi bán giò-tông.

Ba tôi thờ dài, má tôi thờ dài và bác tôi cũng thờ dài :

— Hoài bão của cháu bé nhỏ và tâm thương quá. Đời cháu rồi sẽ khổ.

Đến ngày sinh nhật Mai, mấy đứa bạn trong lớp đều lo mua quà tặng. Đứa mua cây viết máy, đứa mua hộp bánh bích-quì, đứa mua tấm ván thông có khắc hình cây nến... Tôi chẳng biết mua tặng Mai quà gì đặc biệt. Tôi chợt nhớ đã đọc lên một quyển tiểu thuyết của chị Hai trong đó tả đôi trai gái đã tặng nhau trái tim của họ (chứ không phải của người khác). Tôi cũng muốn tặng Mai trái tim của tôi. Nhưng nếu tặng Mai trái tim của tôi thì làm sao tôi còn sống được ? Tôi đem thắc mắc ấy hỏi chị Hai.

Chị cú đầu tôi đau điếng và nói :

— Mày ngu lắm. Đây là người ta nói theo nghĩa bóng. Chứ ai ngu gì tặng người khác trái tim thật của mình.

Tôi không đủ thông minh để hiểu nghĩa bóng. Tôi chỉ hiểu nghĩa đen. Vì vậy tôi đã giết con gà mái to của tôi lấy trái tim gà luộc chín bỏ vào hộp gói giấy bóng đỏ, đem đến tặng Mai.

Trong buổi tiệc sinh nhật vui vẻ đó, khi mở hộp quà của tôi, Mai đã hét to lên. Không biết bạn ấy quá sung sướng hay sợ hãi. Riêng tôi phải chạy ra khỏi nhà vì hai lỗ tai bị lủng bủng nhức buốt.

Cuối năm học, Mai thi đậu lên lớp 10. Tôi thi rớt vì hai lỗ tai lủng bủng đã nghe sai những lời thầy dạy. Con gái 15 đúng là khôn hơn con trai cùng tuổi. Ở lại lớp một năm, tôi đã phải ân hận. Tôi không đuổi kịp Mai trên đường học văn cũng như trên đường đời. Bạn ấy luôn luôn đi trước tôi một năm.

Bây giờ tôi đã hai lần tuổi 15. Bác tôi đã chết. Tôi không thể gặp ông để cùng góp tiếng thờ dài.

— Hoài bão của cháu nhỏ bé vậy mà cháu chỉ thực hiện được một nửa. Nếu ngày xưa cháu nuôi hoài bão lớn và chỉ thực hiện được một phần trăm thì đau khổ vô cùng.

Vâng hiện nay tôi đã là chủ tiệm cho thuê một bàn đá banh để cải thiện đời sống. Nhưng người ngồi bán giò-tông không phải là Mai mà là chính tôi sau những giờ làm việc ở xí nghiệp.

Nếu bạn có thắc mắc hỏi : « Mai 15, bây giờ ở đâu ? », tôi xin thưa : Mai mãi mãi sống trong trái tim (gà) của tôi.

Đ.T.B.

* Trước ngày giải phóng, trường thi trường trung học bao gồm từ lớp 6 đến lớp 12

CHÉP VÀO SỔ TAY DÒNG
THƠ MỤC TÍM, VÀ LẮNG
ĐỘNG HỒN MÌNH CẢM XÚC
VỚI TÌNH THƠ.

«TRƯỜNG HUYỆN»

G.S. HOÀNG NHƯ MAI

TRƯỚC cách mạng tháng Tám năm 1945, nước ta bị thực dân Pháp cai trị. Các xã không có trường học. Cả huyện có một trường nên học sinh trai và gái học chung. Học sinh nông thôn thường 14, 15 tuổi mới đi học. Trường huyện thành ra nơi đầu tiên nảy nở những tình cảm mới giữa bạn trai bạn gái, ghi vào lòng người những kỷ niệm êm đềm khó quên. Thi sĩ Nguyễn Bính kể lại một kỷ niệm ấy.

Học trò trường huyện ngày năm ấy
Anh tuổi bằng em lớp tuổi thơ
Những buổi học về không có nón
Đội đầu chung một lá sen to

Bạn trai và bạn gái tan học gặp mưa, không có nón nên hái một lá sen to, hai đầu chum vào nhau che chung. Lá sen thơm gọi đàn bướm theo.

Lá sen vương vấn hương sen ngát
Ấp ủ hai ta chút nhụy hồ
Lũ bướm tường hoa cài mái tóc
Theo về tận cửa mới tan mơ

Nghe mùi hương, bướm ngỡ là hoa, bay theo chút nhụy té ra không có gì, cuối cùng bướm vỡ mộng.

Cái buổi tan học gặp mưa ấy đối với đôi bạn thật vui thật đẹp. Nhưng...

Em đi phố huyện tiêu điều lắm
Trường huyện giờ xây kiểu khác rồi
Mà đến hôm nay anh mới biết
Tình ta như chuyện bướm xưa thôi

Người bạn gái đi—theo cha mẹ đi nơi khác hoặc thôi học ở nhà (con gái trước kia ít được đi học, có thì thường chỉ học mấy năm, lớn lên phải ở nhà giúp gia đình) rồi... đi lấy chồng.

Từ khi người bạn gái đi, phố huyện trở nên tiêu điều (có thể tiêu điều thật, có thể vắng bạn gái thì sĩ không còn thấy cái gì đẹp cả).

Trường thi xây kiểu khác, mái trường xưa chỉ còn trong kỷ niệm. Buồn hơn đối với thi sĩ là mối tình bạn (hay là tình yêu chớm nở) cũng chỉ là một kỷ niệm xa xưa ! Thi sĩ giống như đàn bướm, theo đuổi mùi thơm, rút cuộc vỡ mộng. Chỉ là chút nhụy hồ của một buổi tan học trời mưa, đôi đầu đội chung một lá sen và... không có gì hơn nữa ! !

ĐIỀU ƯỚC

Tôi là con thứ mười cũng là con út của một gia đình nghèo. Cha mẹ tôi quần quật quanh năm chưa đủ nuôi mười anh em ăn mặc, nói gì đến chuyện học. Đứa bé nào trong nhà cũng mơ mình lớn thật nhanh để bay khỏi cái tổ rách rưới này. Riêng tôi, dù thêm bao nhiêu tuổi vẫn không thể «bay» nổi: hai chân tôi teo nhách sau trận sốt tề liệt năm sáu tuổi. Suốt thời niên thiếu tôi cực nhọc lê lét khắp xóm, thềm thường nhìn bạn trang lứa chạy nhảy vui đùa. Có lần không kìm nổi ham muốn kết bạn, tôi len đại vào nhóm chơi «Cá sấu lên bờ». Sau những tràng chế nhạo, bọn trẻ «chiều cổ» cho tôi chơi chung. Nhưng do bị tật, suốt buổi tôi chỉ làm nổi «Cá sấu lên bờ» mà chưa hề được làm «Người ta xuống nước». Hai ngày sau, tôi vừa mon men nhập bọn đã bị hai cái tát nảy lửa của mẹ tôi từ sau lưng. Đôi mắt khắc nghiệt của mẹ nhìn tôi long lanh ngấn nước. Giấc mơ kết bạn chấm dứt.

Ngày ngày tôi chỉ quanh quẩn trong nhà chẻ củi, nhặt rau, rửa chén... Năm 12 tuổi tôi vẫn là người mù chữ. Một hôm, tôi đang tần mẩn xếp chiếc lồng đèn bằng giấy họa báo thì có bốn năm cô gái vào nhà vận động mẹ tôi cho tôi đi học! Tôi — một con cá sấu què — học để làm gì? Dĩ nhiên mẹ tôi từ chối, tiền đâu mua sách vở, quần áo đẹp cho tôi đến trường? Chẳng hiểu họ nói gì mà tuần sau mẹ tôi bằng lòng cho «thầy» tới. Tôi gọi «thầy» bằng chị — chị Nga. Chị Nga dạy tôi suốt ba năm liền. Nhiều lần chị nổi cáu vì tôi rất tối dạ. Tôi lo sợ vô cùng, nếu chị giận luôn thì sao? Rất nhiều lần tôi cầu xin trời phật cho tôi được sáng trí để chị Nga đỡ cực. Nghe tôi kể, chị Nga tròn mắt nhìn tôi và cười nắc nẻ: «Em ngộ quá». Tôi chưa từng thấy cô gái nào xinh đẹp như chị Nga. Sau lần đó, chị Nga ít giận tôi hơn.

Đến năm học thứ ba của tôi, chị Nga thi rớt đại học, chị phải đi làm ở tận Vũng Tàu — Côn Đảo gì đó. Buồn là gì nhỉ? Tôi không biết, nhưng tôi đã khóc và bị cô giáo chế giễu. «Đấy nè...» — Tôi lưỡng lự một chút, đây là chiếc khoen bùa của mẹ «thỉnh» cho tôi để sống mạnh khỏe. Tôi tháo chiếc khoen đeo vào ngón út của cô giáo.

Bây giờ tôi là một người thợ bạc rất trẻ, đời sống tạm ổn. Suốt ngày tôi miệt mài trổ từng chiếc nhẫn cưới, bông tai... cho biết bao người khách khó tính. Chập choạng tối, tôi thơ thẩn chống nạng về nhà. Đôi khi trên đường về, tôi dừng chân trước sân nháy cửa nhà văn hóa quận. Tôi cố gắng tìm kiếm gương mặt thân thuộc năm xưa trong vô số các cô gái đang say sưa khiêu vũ. Có thể họ xinh đẹp tuyệt trần nhưng... hình như không có ai mang trái tim dịu dàng nhân ái đập riêng cho tôi.

Trước khi ngủ, tôi vẫn đọc lại những truyện cổ của chị Nga tặng, vẫn thầm ao ước có những ông bụt bà tiên cho mình một điều ước thôi: «Ước gì những chàng trai tàn tật trên đời được lành lặn khỏe mạnh và những cô gái đều mang tâm hồn của cô giáo tôi».

LƯU HỒNG CÚC

(Chi theo tâm tình của bạn
Trần Ngọc Thịnh — Q5)

TÂM TÌNH LỬA

VÌ SAO TÔI ĐÁNH NHAU?

Vào lớp 10, tôi vẫn muốn học tốt, được thầy cô thương, bạn bè mến. Nếu không tôi đã chẳng lo học để thi vào cấp 3. Tính tôi thích đọc sách, báo, thích chơi với những nhóm bạn nho nhỏ chứ không ưa ồn ào, ngại phải làm «trung tâm» trong những buổi hội họp, vui đùa.

Thầy cô, bạn bè, cha mẹ nhìn tôi, như một đứa hay đánh nhau từ lúc nào tôi cũng không rõ. Chỉ biết là lớp 10 thường bị các lớp 11, 12 coi thường và bắt nạt. Tôi

TUỔI • TÂM TÌNH LỬA TUỔI • TÂM TÌNH LỬA TUỔI

chúa ghét những ai bắt nạt, lớn lối với bạn bè mình. Một lần lớp đi lao động ở Cầu Tre, một thằng bạn tôi quẹt xe vào một đứa khác. Hai thằng cãi nhau. Thằng kia về kéo nhóm đánh bạn tôi. Không lẽ đứng nhìn bạn bè bị đánh, tôi làm gan nhảy vô «tá lả». Một lần khác, thằng L., nhỏ hơn tôi mấy tuổi mà tôi coi như em bị một nhem nào đó đánh. Bất ngờ hai thằng trong nhóm đi chờ nhau qua mặt tôi, tôi «bụp» một thằng lọt xuống xe để «trá lừa»..

Lần đầu bị kêu lên văn phòng tôi cũng lo cha mẹ biết, lo bị đuổi học... nhưng dần dần thì... quen với những lời khuyên can, dọa dẫm, hạ đạo đức. Mấy thầy đầu chú ý là tại sao chúng tôi lại đánh nhau mà chủ yếu chỉ gọi lên văn phòng bắt làm kiểm điểm, «bêu dơ» trước cờ, hạ hạnh kiểm... Bị «đòn» nhiều cũng phải «lì» chứ.

Càng có lúc đánh nhau về, tôi hối hận là sao mình «ác» thế. Nhưng rồi «đụng» chuyện lại đánh nữa. Mình không đánh lại, nó làm tôi. Ba mẹ, thầy cô có biết như thế không? Có lẽ không, chỉ có chúng tôi hiểu chúng tôi.

Năm nay học 12, bố mẹ và những người quen bảo: «Sao không nghĩ đến tương lai?...Tôi nghĩ chứ nên đã có bớt chuyện chơi đùa, tôi ở nhà học bài...Vừa qua, tôi được xếp đạo đức khá kia đấy! Thế nhưng, mọi người có hiểu tôi không, hay vẫn thành kiến với chúng tôi, hay chỉ tôi và những bạn thân với tôi mới hiểu...»

TAM TAM (ghi theo lời kể của bạn S)

CÂU CHUYỆN SỨC KHỎE KHI «CHÀNG» TRỎI GIỌNG XÔ LÔ

«Vây . đó, bỗng nhiên mà họ lớn»

TÔI nhớ hình như Huy Cận có một câu thơ rất dễ thương như vậy đề nói về lứa tuổi mới lớn của... mình. Họ ở đây là... chính mình chứ không phải ai khác. Mình nhưng là một... mình khác, bờ ngõ, xa lạ với mình hôm qua, hôm kia! Còn vậy đó, có vẻ như là một khẳng định! không thể khác đi được... nhưng có phải ai cũng «vây đó» đâu. Có nhiều người không bỗng nhiên mà lớn được. Có những

trục trặc, bất thường một cách... khổ đau nữa, bởi sự lớn tưởng là bỗng nhiên đó thực ra đã được... an bài trên các gen di truyền của thiên nhiên ngay từ trong trứng nước của mỗi con người chúng ta.

Tất cả những thay đổi về sinh lý, tâm lý của tuổi mới lớn đó chịu tác dụng của các kích thích tố sinh dục. Cơ thể chúng ta điều hòa tốt đẹp được là nhờ một hệ thống kích thích tố, điều khiển bởi não thủy, được ví như một nhạc trưởng của một dàn nhạc... Tuyến sinh dục là một... nhạc sĩ chơi kèn đồng của dàn nhạc đó. Cả một thời gian dài trước tuổi dậy thì, chàng nhạc sĩ chỉ chơi đệm, bỗng nhiên, chàng thổi giọng «xô lô» một mình. Và những tiếng kèn trầm bổng đó có lúc đưa người ta lên tầng cao của nhà du hành vũ trụ, có lúc đưa người ta vào những vực sâu của thuyền trưởng Nemo. Và vậy đó, người ta bỗng nhiên mà lớn với mắt sáng, môi hồng, trái tim rực lửa... Ở tuổi đó, «người ta» có thể tính chuyện lên mặt trăng, sao hỏa, hay đoạt một kỷ lục... Barcelona 92, nhưng người ta cũng có thể mất ngủ nhiều đêm vì một cái mụn trứng cá...

Tự ái, mơ mộng, đa cảm, dễ hờn, dễ vui... làm cho người ta khó hiểu, ngay cả với chính mình!

Mục Tím muốn dành cho một trang, để người thầy thuốc chuyện trò cùng người bạn trẻ. Chúng ta hãy tận dụng mảnh đất đó của mình. Các bạn, hãy gõ cửa, đóng dặc đất ra cho bác sĩ những câu hỏi liên quan đến sức khỏe của lứa tuổi mình.

BS ĐỖ HỒNG NGỌC

CÔ HA-LAY

• LÝ LAN

NĂM nay đuôi sao chổi quét nhằm lớp tôi.

Cô giáo chủ nhiệm được mệnh danh là cô Ha-Lay tức cô «hay la». Vừa bước tới cửa lớp, cô bắt đầu la :

— Hôm nay tổ ba trực vệ sinh kém quá. Các em nên biết «nhà sạch thì mát» còn lớp sạch thì...

Cô ngân nga chữ «thì...» để chúng tôi tiếp theo, và chúng tôi đồng thanh hô :

— Học tốt !

Đến giờ ra chơi, vừa mới đuổi chân bước ra khỏi cửa lớp, đã thấy cô đứng đầu cầu thang :

— Các em hãy nhanh chóng xuống sân tập thể dục giữa giờ. Các em nên nhớ, năng tập thể dục thì...

Chúng tôi vừa ba chân bốn cẳng chạy ra sân vừa hô tiếp lời cô : — Khỏe !

Tan học, ra khỏi cổng trường rồi vẫn chưa ra khỏi tay cô :

— Xe đạp chạy sát lề, không được đi hàng hai, hàng ba. Các em nên nhớ là giữ gìn luật lệ giao thông thì...

— An toàn !

Tôi gồng mình trên xe đạp chạy hết ga. Nhưng quả là chạy trời không khỏi nắng.

Buổi chiều có giờ lao động. Tôi nằm ngửa lơ mơ thế nào mà lúc giật mình nhìn đồng hồ đã thấy tới giờ tập trung. Tôi vừa đạp xe như điên đến trường vừa nghĩ : Thế nào khi thấy mình đứt đầu vô trể, cô cũng sẽ la :

— Chúng ta đang sống trong thời đại khoa học kỹ thuật, nên phải biết khăn trương là tác phong...

Vừa dắt xe vô cổng tôi lăm bằm hai chữ «công nghiệp» để kịp thời ứng phó. Nào ngờ cô đòi «tông» :

— Em có biết mỗi phút trên thế giới có bao nhiêu phút mình được công nhận không? Thế mà em đi trễ những mười phút. Như thế là...

— Công nghiệp !

— Cái gì ?

Tôi ú ớ đứng ngây như phỗng, không biết phải nói lại như thế nào sau khi đã nói lộn. Cô đành tự ngân nga chữ «là» trong mười hai giây rồi dứt điểm :

— Lãng phí !

Thật là khốn khổ. Cô cứ làm như chúng tôi hãy còn học lớp mẫu giáo ! Năm nay chúng tôi đã mười lăm tuổi, chỉ vài hôm nữa là già từ mái trường cấp hai. Cô không thấy rằng chúng tôi đã nhò giò lớn như thổi, có đũa đã bè tiếng, có đũa mặt mọc đầy mụn đó sao ? Kề ra cũng có lúc cô nhận ra chúng tôi đã lớn. Cô la :

— Các em đã lớn rồi. (Đúng vậy !) Các em phải biết tự giác trong học tập, lao động và chấp hành kỷ luật chứ ! (Biết rồi, khổ lắm, nói mãi !)

Song, ngay sau đó cô lại mâu thuẫn với chính mình khi cô la :

— Các em hãy còn nhỏ (!) đừng học đòi thói hư tật xấu của người lớn. Đừng tưởng hút thuốc lá là ra vẻ người lớn. Nó chỉ chứng tỏ em không có bản lĩnh, chỉ biết bắt chước một cách đại dột mà thôi !

Tôi suy bụng tôi ra thì cô không được lớp tôi yêu mến, trừ bọn con gái — (Bọn này là chúa nịnh, chiếm khoảng ba phần tư sĩ số lớp). Nhớ hôm lao động vệ sinh lớp, cô phân công bắt công như thế này :

— Các em trai khiêng bàn ghế ra hành lang, rồi đi xách nước về để các em gái lau sàn. Xong các em trai khiêng bàn ghế vô. Các em phải tỏ ra mình là những người anh trai giỏi giang cáng đáng công việc cho các em gái (cũng được đi !)

Thế mà sáng nay, trong lúc vui miệng trêu chọc nhau, bọn này cặp đôi vài đũa trong lớp, lập tức cô nghiêm giọng la :

— Các em học chung lớp phải coi nhau như chị em(?) Bạn trai phải gọi bạn gái là «chị» (?) Những chuyện cặp đôi là không lành mạnh (!) Ảnh hưởng không tốt đến học tập và tình bạn. Từ nay cấm tuyệt chuyện đó (?), ai vi phạm sẽ bị xếp đạo đức yếu. (— vô lý !)

Bọn mày râu chúng tôi thấy bị bạc đãi vô cùng. Nhưng vì năm cuối cấp phải...ngậm bồ hòn mà ngoan. Tôi thường nói với bạn bè :

— Tôi đi học chín năm nay mới gặp cô chủ nhiệm... kỳ cục như vậy.

Nhưng khi đi sau lưng cô trên hành lang, vô tình tôi nghe cô nói với thầy bộ môn toán rằng :

— Tôi đi dạy đã mười năm nay, chủ nhiệm lớp chín đã nhiều lần mà vẫn thấy cái tuổi dở trẻ con dở người lớn này thật là... kỳ cục !

Mẹ và cô

CÓ những chiều gió mưa tầm tã
Mẹ đi làm về, ướt át em thương
Vì cuộc sống chắc cô giáo mình cũng thế
Phải ngược xuôi, vất vả trăm đường.

VŨ HOÀNG SƠN

(Lớp 10 N₁ trường Bùi Thị Xuân)

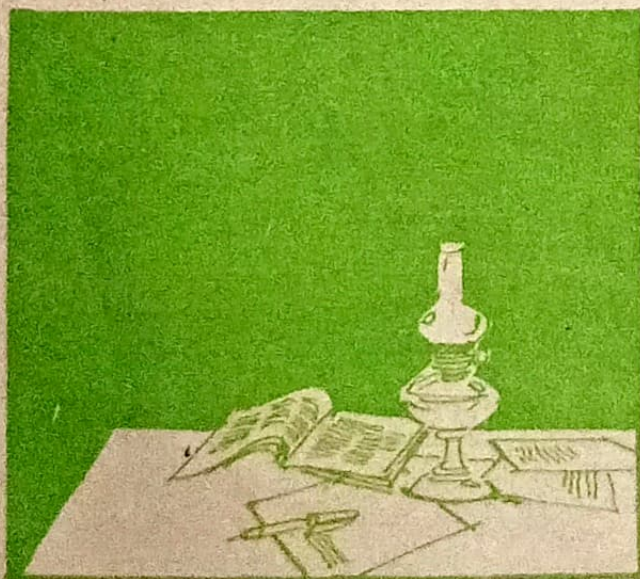

Ai qua đồ không cần đến người đưa

XIN hát cho thầy — cả đời bụi phấn
Nếu ngày mai con có được nên người
Con sẽ hát như những đứa học trò lớp
một

«...Ai qua đồ không cần đến người đưa?»

Xin hát cho thầy—cho lời rao giảng
Viên phấn trên tay

Tình thương mến trong lòng
Những lời giảng đầu tiên con nghe được
Là quê hương, tình người, tình mẹ, tình
cha

Nào những lúc vui đùa la hét
Ngủ gục, đập bàn hay không thuộc bài
thơ
Thầy nghiêm khắc nhưng con tin thầy
vẫn hiền

Dù có lần con chột oán vu vơ...
«Nghề giảng dạy là nghề không đủ sống,
Dù đôi khi con thoáng nghĩ ngờ...»

Xin hát cho thầy—ru đời trong tiếng giảng
Với bảng đen phấn trắng viết lại bài
Con sẽ hát những bài xưa thầy vẫn hát
Dù bây giờ con chỉ nhớ một câu

Xin hát cho thầy—trọn đời trên bục giảng
Dù mai sau con không được làm thầy
Con vẫn hát
Như đứa học trò xưa tập hát
«...Ai qua đồ không cần đến người đưa?...»

PHÙNG VĂN THÀNH

VI ĐÀU NÔNG NÔI NÀY?

★ VỚI MỘT CHÚT TÍNH TOÁN NGÀY THƠ NÔNG NÔI, VÀ VỚI SỰ ÍCH KỸ ĐẾN TÀN NHÂN MÀ CHÍNH C. CŨNG KHÔNG NHẬN RA Ở MÌNH, C. ĐÃ GÂY TỘI ÁC.

★ T.H. CÒN CẠN CỘT TRONG TÌNH CẢM, TRONG SUY NGHĨ, ĐÃ ĐUA VỚI TÌNH CẢM VÀ ĐÃ KHÔNG LƯỜNG HẾT HẬU QUẢ THÂM THƯƠNG CHO MÌNH.

★ HÃY CẦN THẬN TRONG MỖI SUY NGHĨ, VIỆC LÀM, TRONG MỖI BƯỚC ĐƯỜNG ĐỜI CỦA MÌNH. TỐT NHẤT NÊN...

T.H. mới 14 tuổi, còn C. và H. chỉ mới 15 tuổi. Cả 3 còn quá trẻ khi sớm bước vào con đường... và đã gây đau khổ cho nhau trong một «mối tình» tay ba.

T.H. quen C. hơn một năm nay. T.H. đẹp trai, con nhà «gốc», được cưng chiều. C. dễ thương, nhà giàu, 3 mẹ con sống nhờ «thùng» của ba ở nước ngoài gửi về. Đôi bên thường lui tới nhà nhau chơi. T.H. nói thương C. và C. có vẻ đam mê ít nói cũng cảm thấy thương T.H. tha thiết.

Nhưng C. thật, còn T.H. thì đùa. Một thời gian sau, T.H. đã «tán» cả H. em của C. để rồi khi thì đi chơi với C, khi thì đi chơi với H. Dần vậy, hai chị em C. H. thường vẫn rất thương nhau, chuyện gì cũng nói với nhau, chỉ trừ chuyện «anh T.H.». Một bữa, C. bắt gặp H. đang đọc thư của T.H., C. không nói gì, vẫn bình thường với em, với T.H., nhưng chỉ vài ngày sau, thật bất ngờ...

... Chuyện xảy ra quá đổi bàng hoàng và đau khổ với mọi người: T.H. đến chơi, C. đã đổ axit vào mặt T.H. vì «con không muốn mất anh H. vì đã hơn một năm nay, anh H. còn thương con vậy mà anh H. còn thương H. em con nữa...» (thư tạ lỗi của C. gửi cho ba má T.H.) và vì «muốn anh H. xấu để thuộc về C., ngoài C. ra anh không được thương ai nữa, cả H. em của C. cũng không thương anh, có như vậy anh thuộc về C. mãi mãi... xin anh tha thứ cho C. đi tù ra C. hứa sẽ ở mãi bên anh để săn sóc anh...» (thư C. gửi cho T.H.)

Với một chút tính toán ngày thơ nông nổi, và với sự ích kỷ

đến tàn nhân mà chính C. cũng không nhận ra ở mình, C. đã gây tội ác.

Sức sống của tình yêu vốn gắn liền với cái đẹp của nhân cách và hình thể con người. C. đã cảm thấy thương một T.H. đẹp trai, lịch sự, ... nhưng chưa chắc có thể yêu

suốt đời nếu sau này gặp người có cái gì đó không hợp nhau. Huống gì, khi hành động như vậy, C. đã đã hình dung được gương mặt của T.H. bị tàn phá ra sao, đã đã lường hết tình cảm của mình để nói chắc rằng, mình vẫn suốt đời... C. còn quá trẻ để không thấy rằng mình chưa trải đời, mà cuộc đời thì đầy thử thách và phức tạp đối với lòng người. Dầu C. có thấy «thương anh T.H.» thật nhiều đi nữa, đó cũng chỉ mới là những rung động ban đầu để có ở tuổi mới lớn, còn để khẳng định đó là tình yêu thật sự và lâu dài, bất cứ ai cũng cần phải có thời gian, và nhiều yếu tố khác nữa. C. buộc T.H. chỉ thương mỗi mình C. thôi bằng cách làm đơn giản, ích kỷ đến tàn nhẫn đó, là một hành động tội lỗi trái với lẽ làm người. Vì với con người thì tình cảm trái tim và vẻ đẹp thân thể phải được tôn trọng.

T.H. cũng còn quá trẻ. Chắc chắn rằng T.H. đã chưa hiểu được thế nào là «yêu». Chuyện «tán» bạn này, «cua» bạn kia, và thậm chí «có... hôn nhau đi nữa, cũng chỉ là để cho vui... hoặc là để... làm như người lớn, như sách, như phim, như những thứ nhảm nhí ngoài đời mà T.H. đã sớm hấp thụ. T.H. còn cạn cợt trong tình cảm, trong suy nghĩ, đã đùa với tình cảm, và đã không lường hết hậu quả thâm thương cho mình.

Sau sự việc xảy ra, cả hai còn một cuộc đời dài lâu để trả giá đắt về những sai lầm nông nổi của mình, và phải chịu đựng hậu quả của nó.

Viết bài này, tôi muốn nói với các bạn trẻ đang tuổi mới lớn đừng dẫm chân vào con đường tội lỗi và đau khổ mà T.H. và C. đã gây ra. Đừng tự ái, sĩ diện để tự cho mình đã lớn và có quyền... Bất cứ ai đã từng qua lứa tuổi các bạn, đều hiểu rằng, ở tuổi đó, chúng ta chan chứa những tình yêu, những xúc động lớn, nhưng cũng đầy chững nông nổi, vụng dại, ngông cuồng (mà chỉ sau này ta mới biết). Vậy thì hãy thận trọng trong mỗi suy nghĩ, việc làm, trong mỗi bước đường đời của mình. Tốt nhất, nên tìm một ai để có thể chia sẻ tâm sự, góp ý dẫn dắt mình.

Một điểm nữa cần nói: một trong những nguyên nhân tác động mạnh đến hành vi nông nổi của các bạn trẻ là đã đọc, xem quá nhiều những phim, sách nhảm nhí và những bài báo mô tả chi tiết vụ án. Chính với C. những bài báo tả việc tại axit vì ghen đã gợi cho C. cách làm và đường tìm mua axit. Cần thiết có biện pháp giáo dục và tránh những cái có thể tác hại xấu đến hành vi của các bạn trẻ.

Mong, sẽ không bao giờ có chuyện đau khổ và tội lỗi này xảy ra với bạn tuổi mới lớn nữa.

THẢO NGỌC

CHIẾC HỘP BIẾN HÓA

QUA bàn tay thảo vật, các khối gỗ hình tam giác cân được nối lại bằng những thanh trục ngang (tre hoặc sắt...) khối gỗ có thể chuyển động dễ dàng quanh trục khi bạn ấn ngón tay vào 1 cạnh (H.1)

Kích thước hộp chứa, khối gỗ, chiều dài và số lượng các thanh trục được thay đổi tùy theo những công dụng của hộp mà các bạn chọn sau đây : (H.2 + 3)

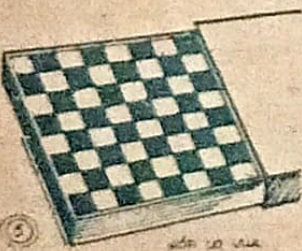
● Hộp tranh trang trí : mỗi mặt của khối gỗ là một ô trong bức tranh. Bạn sẽ có 3 tranh thay đổi dễ dàng trên mỗi hộp, 3 tranh khác nhau hoàn toàn hoặc chỉ một tranh nhưng có 3 hòa sắc khác nhau (ví dụ : một phong cảnh thay đổi màu sắc theo thời gian : sáng chiều, tối) (H.4.)

● Hộp cờ : mỗi khối gỗ là một ô trên bàn cờ, bạn có thể tạo 3 bàn cờ khác nhau trên mỗi mặt hộp : cờ vua, cờ tướng, cờ ca rô (H.5)

● Hộp học toán, văn cho lớp 1 : một mặt sẽ là bảng chữ cái, một mặt, các số thứ tự, mặt còn lại là các phép tính đơn giản.

Bạn đã nắm được cách làm «chiếc hộp biến hóa». Hộp còn biến hóa nhiều theo óc sáng tạo của các bạn. Bạn hãy gửi cho «Mực Tím» sáng kiến của mình để giới thiệu với các bạn khác.

HƯỚNG DẪNG

CHĂM SÓC
NÉT ĐẸP

(Tiếp theo
trang 24)

mình độ 1 phút. Luyện mắt bằng cách xoay tròn lòng mắt (nhìn lên, ngó xuống, liếc trái, liếc phải, mỗi động tác 5 lần). Sau đó chà xát hai bàn tay vào nhau cho nóng rồi xoa đều lên mặt, hai bên cánh mũi, các mí mắt, trán, cằm, cổ, các động tác này luôn luôn kéo lên trên, tất cả các việc này các em thực hiện khoảng 3 phút. Sau đó, các em hãy rời giường ngủ, làm vệ sinh răng, miệng thật kỹ, rửa mặt (bằng nước ấm thì tốt). Tập thể dục khoảng 15 phút. Rửa mặt lại thật kỹ bằng nước mát với khăn lông mềm, tốt nhất là các em nên tắm như lúc trước khi đi ngủ.

Điều cần nhớ : Phải thường xuyên rửa mặt, lau mặt bằng khăn lông mềm, nếu không trên mặt sẽ có nhiều mồ hôi, bụi bặm dễ bám và làm ổ cho những loại vi khuẩn tàn phá da mặt các em. Bất cứ đi đâu, khi về đến nhà đều phải rửa mặt thật sạch. Nên làm một số việc trong nhà như : lau nhà, phụ mẹ làm bếp, giặt đồ,... sẽ giúp các em chống lại sự uể oải thường dẫn đến tính cáu gắt, lâu dần sẽ để lại những nét nhăn trên gương mặt.

– Trừ những lần rửa mặt hoặc tắm chính (trưa, chiều), những lần khác các em không nên dùng xà phòng thơm, vì nó dễ làm khô da.

– Một số vấn đề nêu trên nhiều người cho rằng nó không «đỉnh đàng» gì đến làn da cả. Nhưng không, nó là một trong những nguyên nhân ảnh hưởng rất nhiều nếu không muốn nói là trực tiếp đến làn da đẹp hay xấu của các em đây.

Thôi nhé, Cô bận rồi, còn làm việc khác nữa chứ. Cô hẹn các em kỳ sau sẽ trao đổi về : Phương pháp nuôi dưỡng những làn da đẹp - Tim nguyên nhân, cách chữa trị những làn da xấu.

Thân thương

Cô KIM DUNG

HT. Trường Nữ công 20-10

NÀO SÚT ĐI

HỒNG DƯƠNG - NGUYỄN VŨ

«Nào, sút đi... s-ú-u-t». Cả sân bóng chợt rộ lên như dòng lũ trào ra từ một triển dề vỡ. Tôi ngã nhào trên mặt đất trần trụi sau khi nhìn thấy trái banh từ chân mình bay vào khung thành của đối phương, biến tỉ số cuối cùng thành chiến công oanh liệt. Thắng rồi, thắng rồi... Tiếng reo hò như nâng bổng tôi lên tít trời xanh. Tự nhiên tôi hét lên một tiếng to đến khùng khiếp «A... a.a.a.a...». Mọi người hoảng hồn ủa đến chỗ tôi, còn tôi thì lăn lông lốc trên sân như một trái banh no trốn. Có tiếng gọi rất thanh, rất mềm mại vắng đến tai tôi và nhanh như chớp tôi ngồi bật dậy. A, tôi nhận ra rồi - chính là cô bé phụ trách khối văn-thể-mỹ trường tôi rất được mọi người yêu mến. Bọn tôi còn đặt cho cô ấy biệt danh KHUNG THÀNH BÁT KHẢ XÂM PHẠM. Bởi vì với Diệu, tên cô, trái tim tôi nghiệp của bọn tôi vẫn đang rơi lạc loài bên ngoài...

- Anh sao thế, anh Hải? Cô bé chạy đến bên cạnh ngấp ngừng hỏi tôi.
- À, chẳng sao cả, mừng quá, hét lên vậy thôi... Thắng rồi, Diệu mừng không?
- Mừng, nhưng... anh làm người ta hết hồn... điên vừa thôi chứ...

Nói xong câu đó, Diệu quàng quàng bỏ đi, tôi chưa kịp gọi theo thì lũ bạn đã ào tới. Mỗi đứa một câu nghe muốn nổi khùng...

- Sao... cô bé nói gì với cậu thế?
- Dịp may hiếm có, ai lại bỏ qua dễ dàng vậy?

- Nào, sút đi... tụi tao chiều dài một châu chè «bà bôn» chứ không thêm chè bà ba dẫu ghen...

Lũ quỷ sứ vừa cười, vừa nói, vừa dùn đẩy tôi về tới nhà. Thấy người ngợm tôi tèm lem, cả nhà tôi một phen hốt hoảng. Vậy rồi chiều hôm đó tôi cũng bỏ được tới nhà Diệu rủ cô bé đi ăn liên hoan với cánh chúng tôi. Dĩ nhiên tụi bạn tôi chỉ tròn mắt lên mà nghe chúng tôi trò chuyện. Chao ơi, có thể nào các bạn hình dung được niềm hạnh phúc của tôi lúc đó? Một niềm hạnh phúc được đảm bảo bằng những ly chè đậu xanh đường cát ngọt mát tận đáy lòng. Phần vì lũ bạn tôi nghịch ngợm, thách đố tôi toàn những chuyện «trời ơi, đất hỡi», phần vì từ khi được Diệu để ý tới, hình như... tôi có cảm giác mình là trái banh bay mãi không chạm đất.

Hết năm học phổ thông cuối cùng, tụi bạn tôi lại thách thức: «Đồ mày dám đăng ký tình nguyện đi bộ đội» - Ai chà, đi thì đi chứ ngại gì? «Ngay cả việc Diệu sẽ bỏ mày?» - Chậc! còn có vấn đề này nữa sao? «Có, mới đáng nói chứ... Nào, sút đi...!»

Thế là mấy đêm liền tôi mất ngủ để tìm cho ra đáp số của bài toán hóc búa này. Đêm đầu tiên tôi mua một hộp diêm đem về bóc, bằng cách cứ lấy từng que diêm chắt ra ngoài theo trình tự Có-Không-Có-Không... cho đến que diêm cuối cùng là «có». Cáo tiết, tôi bật diêm đốt hết cái tháp hạnh phúc tưởng tượng kia. Đêm thứ hai lặp lại y như cũ. Lại «có» ư? «Có» ở đây nghĩa là Diệu sẽ bỏ tôi ư? Không thể, không thể như thế được. Chẳng lẽ tôi đành phải mang tiếng thua cuộc để ở nhà canh giữ cái tháp hạnh phúc của mình? Không bao giờ... Cuối cùng tôi phải nhờ «trọng tài» phân giải:

- Diệu ơi! ví dụ như Diệu có bạn thân tình nguyện đi bộ đội... liệu Diệu có chờ người ta về hay...?

- Vậy mà cũng hỏi, ngốc vừa vừa chứ, đã là bạn thân mà không tin nhau không hiểu nhau thì...

Chao ơi, thiếu điều tôi nhảy lò cò ở ngoài đường vì câu nói của Diệu. Nhất định là tôi sẽ đăng ký đi đợt này cho lũ bạn phục sát đất, mà dứt khoát trước khi đi phải có châu chè đậu xanh à ghen.

Vậy rồi tôi đi thật. Buổi tiễn đưa cũng có người khóc sùi sùi... Nhưng không phải là Diệu đâu. Cô ấy gửi cho tôi một cái gói nho nhỏ mà mãi đến sau này tôi mới dám mở ra (tôi sợ thêm một trò đùa tinh quái của lũ bạn). Trong ấy, Diệu gửi cho tôi cả một tiệm tạp hóa bỏ túi. Thôi thì... kim, chỉ, bút bi, giấy trắng, phong bì, thuốc cảm, thuốc ho, bông băng cá nhân, dao xẻp, kéo nhỏ... v.v... Khiếp, đúng là con gái.

Bồn năm tôi xa nhà, Diệu viết thư đều đặn. Thư kể về Diệu thì ít, mà về bạn bè, đời sống ở khu phố xưa rất nhiều. Tôi nghiệp, Diệu sợ tôi «lạc hậu» như một số người vẫn than phiền vì lượng thông tin từ gia đình quá ít.

Tôi định bụng ngày về sẽ nói thẳng nói thật với Diệu cái điều khó nói ấy. Cái điều cứ như ngôi sao hôm, sao mai lấp lánh mỗi chiều mỗi sáng trong mắt tôi... Bồn năm, tôi là

một người linh với một trái tim có hai mặt trận. Tôi chiến đấu vì mọi người và chiến đấu vì một người. Tôi làm việc và nghĩ tới Diệu trong từng việc làm. Bốn năm, tôi xếp giữ những lời khen tặng, những điều tốt đẹp vào nhật ký của mình mong đến lúc trao lại cho Diệu. Chao ơi ! Tôi khao khát cái ngày ấy biết bao nhiêu. . . Vậy mà. . . Khi về đến nhà với tờ xuất ngũ trong tay, tôi mới hay một trong số những người bạn của tôi đã ngỏ lời cầu hôn với cô ấy. Cùng theo lượng thông tin bí mật và chính xác nhất, tôi biết Diệu đang chờ câu trả lời từ nơi tôi, cô nghĩa là tôi vẫn có thể tiếp tục chiến đấu để giành lại Diệu của mình ? Nhưng. . . khôn nổi, tôi lại là một thằng ngốc hiệu danh và sĩ diện hảo huyền.

Tôi lại có thêm những đêm mất ngủ. Tôi đi ngơ ngác ngoài đường phố. Tôi ngồi thẩn thờ trong các quán cà phê. Cho đến một hôm tình cờ Diệu gặp tôi giữa đường. . .

- Kia, anh Hải, về bao giờ, sao không tới nhà Diệu ? Anh đã gặp hết bạn bè mình chưa ? Anh cô. . . ?

- . . .

- Anh sao vậy ? Anh có nhận được thư của Diệu không ? Anh Hải. . .

Tôi nhìn Diệu, trong tôi vẫn còn âm vang ngọt ngào của tiếng gọi trên sân bóng ngày xưa, nhưng. . .

- Diệu sắp lấy chồng ?

Đôi mắt đang nhìn tôi bỗng tối sầm, nhòe ướt. . .

- Anh nghe ai nói ?

- Còn ai ? Tất cả mọi người đều chúc mừng cho Diệu. . .

- Cả anh nữa phải không ?

- . . .

- Em xin lỗi, có lẽ anh bận ? Em đi. . .

Diệu bỏ đi, cái dáng đi như chạy của cô làm tôi nhói lòng. Nhưng tôi đã không gọi theo. Tôi nghĩ, biết đâu nhờ thế mà Diệu có hạnh phúc hơn là. . .

Từ đó tôi không gặp lại Diệu. Cuộc hôn nhân bất thành, cô ấy biến khỏi thành phố như chưa từng có mặt. Cú sút cuối cùng của tôi đã phá vỡ cái không-thành-bất-khả-xâm-phạm là trái tim đầy tình yêu và lòng tự trọng của cô ấy. Ôi ! biết đến bao giờ cô ấy tha thứ cho tôi ?

NV - HD

TRƯƠNG NAM HƯƠNG

TÔI VÀ NGƯỜI ẤY CHỜ EM

(Tặng tuổi học trò)

Tôi vẫn chờ em như ngày xưa
Trước cổng trường túi áo đầy thơ
Mắt cứ thôi miên vào cửa lớp
Tôi đứng như thiên quên nắng
mưa

Tôi vẫn chờ em như hôm qua
Bên một người (cũng ngóng em ra !)
Bên một người giống tôi. . . khờ
khạo

Đêm thời gian cánh lá me già !

Tôi vẫn chờ em như chiều nay
Bài thơ chưa kịp gởi thành mây
Và hoa người ấy chưa kịp tặng
Không lại chia nhau cái nhieu mây

Chờ mãi tôi và người ấy quen
Trong niềm vui có cái buồn riêng
Biết không san sẻ cho ai được
Mây ! chẳng bao giờ em ngó
ngiêng

T.N.H

VƯỜN UƠM VƯỜN UƠM

TỪ KHU • VƯỜN UƠM • NÀY, HY VỌNG MỖI BẠN SẼ LÀ MỘT NỮ HÓA NƠ ĐẸP

Các em như 1 quả ngọt đang độ ửng chín, da dẻ hồng hào, mơn mớn, các bộ phận trên toàn thân các em bắt đầu nảy nở, căng đầy. Các em biết e lệ, biết làm duyên, muốn « chứng diện », nói năng hấp dẫn, biết mơ mộng và... hẳn là em nào cũng muốn mình có một gương mặt đẹp đẽ, duyên dáng, có một thân hình cân đối, khỏe mạnh, có một phong cách lịch sự, lễ nhị.

Thế thì từ hôm nay, trong mục này, cô sẽ cùng các em tìm hiểu, trao đổi, học tập và thực hiện những vấn đề mà từ xưa đến nay gọi là « CÔNG - DỤNG - NGÔN - HÀNH » nhé.

Hầu hết các em ở độ tuổi này đều có những nét đẹp hồn nhiên, tươi mát, ... tràn đầy nhựa sống. Nhưng tiếc thay, ... có nhiều em lại đua đòi bắt chước người lớn: lạm dụng mỹ phẩm và trang điểm, cạo sữa trên gương mặt quá nhiều. Tai hại hơn, có em còn đến các Mỹ viện phẫu thuật thẩm mỹ, dùng si-li-côn nữa.

Nói như vậy không có nghĩa là ở độ tuổi này các em không được phép trang điểm và dùng mỹ phẩm. Nhưng muốn trang điểm đẹp phải làm sao? Cách chọn mỹ phẩm và sử dụng màu sắc thế nào để phù hợp với mình?

Các em nồn nóng muốn biết ngay những vấn đề trên làm phải không? Cô hứa sẽ làm vui lòng các em. Nhưng từ từ, ... Tuổi các em chưa cần vội vàng đầu các cô bé để thương à!

Trước hết các em cho cô khuyên một lời. Ở tuổi 14-17, các em chỉ cần qu-

CHĂM SÓC NÉT ĐẸP TỰ NHIÊN

trọng, giữ gìn, chăm sóc những đường nét tự nhiên sẵn có bằng những phương pháp cũng rất tự nhiên, đơn giản nhưng đạt hiệu quả rất cao và không cần đến mỹ phẩm.

Bây giờ chúng ta bắt đầu nói đến các việc cần làm trước, trong và sau khi ngủ nhé.

● **Trước khi ngủ** : Sau khi đi học hay đi đâu đó về, các em uống 1 ly nước «chanh» với ít đường thôi, rửa mặt, tay chân thật sạch rồi lên giường nghỉ 10 phút, tư thế nằm thoải mái, chân gác cao hơn đầu 15cm, mắt nhắm lại, thở đều đặn, nghe 1, 2 bản nhạc vui tươi, nhẹ nhàng (nếu có), đầu cứ động khắp bốn hướng: lên, xuống, trái, phải đều đặn theo nhịp nhạc làm 3 lần trong 10

phút, mỗi lần 1 phút. Nơi nghỉ và ngủ phải sạch sẽ, ngăn nắp, thoáng mát.

Trước khi ngủ các em làm một vài động tác thể dục nhẹ nhàng ngoài trời độ 2-3 phút, vệ sinh răng, miệng, rửa mặt thật sạch, nếu có thể các em tắm «sơ» lại bằng nước ấm là tốt nhất, nó sẽ làm cho các mạch máu trong cơ thể lưu thông điều hòa hơn. Trước khi lên giường, các em uống 1 ly nước chín càng nhiều càng tốt, nhưng đừng để đến phát «ách» nhé. Em có thể nghe một vài bản nhạc nhẹ, vui tươi, xem một vài trang sách có nội dung lành mạnh, nhẹ nhàng, đi dóm trước khi nhắm mắt ngủ. Không nên xem sách có nội dung nặng nề, bất hệ thần kinh làm việc căng thẳng, nhiều suy nghĩ, gây ra sự già nua nhanh chóng trên gương mặt các em.

Không nên thức khuya quá 10 giờ, các em nên ngủ sớm thức sớm hơn là ngủ trễ dậy muộn.

● **Trong khi ngủ** : Các em nên mặc quần áo màu sáng, mỏng, nhẹ, rộng rãi, không nên mặc những thứ gò bó như áo ngực, quần lót (trừ khi có k.), tư thế nằm ngủ thoải mái, tay chân duỗi thẳng, không co quắp. Gối không quá cao hoặc quá thấp. Không nên trùm mền (chăn) nếu trời không lạnh. Khi mặc... nên đi ngay đứng lười mà «em» lại rất có hại.

● **Sau khi ngủ** : Khi thức giấc không nên rời giường ngay cũng không nên nằm «nướng». Đầu tiên các em nằm yên «lạnh lảm» độ 1 phút, co duỗi tay chân, vận

(Xem tiếp trang 21)

• TỰ CẮT MAY

VÁY ĐẸM

Vật liệu:

- Vải katê màu hoặc bông nhỏ, khổ 80 cm, dài 1m.
- Thun to bản, chỉ cùng màu

Cách may cắt:

Tùy theo cỡ của các em, thí dụ: hông 60cm chiều dài từ eo xuống đùi là 54cm, ta cắt vải như H.1 (sau khi cắt, vắt sổ xong mới may)

Đập một đường chỉ thừa ở đầu mảnh B, rút chỉ cho nhún đều, mảnh B sau khi nhún dài hơn mảnh A là 10cm.

May phần mảnh A thành ống tròn, ráp mảnh B vào mảnh A (chỗ dư 10cm ráp như điểm H-H.2)

May phần đầu mảnh A lăm nơi luồn thun to bản-H.3

Ta đã có một cái váy để mặc đi chơi hoặc mặc ở nhà rất thoải mái dễ thương, váy này mặc với áo cánh trắng, màu nhạt, hoặc áo thun ngắn tay.

CHI LY

• MẸO VẶT:

CHỮA GIỌNG...!

Qua một buổi vui đùa thỏa thích với bạn bè, giọng nói của mình trở nên khàn đặc, ồ ồ như vịt, không hát được. Muốn giọng thanh trở lại cấp kỳ? Dễ lắm, các bạn chỉ việc chẻ 2 ly nước sôi vô 100 gr giả sông sạch, để nguội uống trong ngày, qua sáng hôm sau là có thể thì giọng «hết» hay toàn thành phố được rồi.

(Phần giả chín kia đừng bỏ nha, để ăn... hừ tiêu hay cơm, cháo gì đó cũng được lắm!)

MI-NIION

• ĐÁM ĐANG:

PA-TÊ GAN

Vật liệu:

500gr gan heo, 300gr mỡ thịt, 1 trứng gà, 5 củ hành, 5 củ tỏi, một ít tiêu hạt, bột ngọt...

Cách làm:

Băm gan, hành, tỏi nhuyễn. Trộn chung với mỡ xắt hạt lựu, trứng gà đã đánh nổi. Nêm tiêu, bột ngọt, muối vừa ăn. Lót mỡ chài vào khuôn chừa phần phủ mặt (có thể thoa mỡ nước vào khuôn thay mỡ chài), đổ gan vào khuôn tằm gọn, để trong nồi hấp cách thủy. Lấy tăm xăm, thấy gan hết nước đỏ là được. Nếu nhà có tủ lạnh, để patê vào ăn rất ngon.

CHI CHI

• CẨM HOA ĐƠN GIẢN

Chủ đề:

GIẬN HỜN

Vật liệu:

- 2 cúc trắng (Mạcgơrit)
- 1 nhánh trầu bà
- 1 đĩa thủy tinh trắng
- 1 bàn chông
- 4 thanh tre vót mỏng sơn hồng

TRÚC MINH

TỪ KHU "VƯỜN ƯƠM" NÀY, HY VỌNG MỖI BẠN SẼ LÀ MỘT NỤ HOA NỞ ĐẸP

VƯỜN ƯƠM VƯỜN ƯƠM

MỤC TÍM 25

CHÚT TÌNH DẦU

Cơn bão số 10 mang gió và mưa tràn ngập thành phố suốt mấy ngày đêm. Buổi sáng, ngồi trong căn phòng nhỏ, nhìn qua ô cửa sổ, ngắm bầu trời xám xịt, ẩm ướt một lúc, chợt Đỗ Trung Quân kêu lên: "Trời này, sao buồn và nhớ quá...". Buồn! Nhớ! Đó là những cảm xúc thường có ở những nhà thơ khi họ "tức cảnh" và vì vậy tôi chờ đợi phút "sinh tình" ở Quân:

nhìn lại thì... tôi cúi ngay xe vào một ngõ hẻm nào gần nhất.

Tôi đã làm nhiều bài thơ, đã đàn hát rất vui vẻ và cũng vào trường ngày hè để khắc tên "hai đứa" lên cây... "Nhưng chẳng lẽ cái tình cảm ấy cứ... «cảm» hoài?" "Đã nói là tôi nhất mà cho nên bao ngày đi

qua, những bài thơ cứ còn hoài trong vở, cho đến lúc tả áo dài, vạt tóc quen thuộc vạt xa... "Sau này Quân có còn gặp lại cô ấy không?". Nhà thơ im lặng, trầm ngâm mãi rồi mới nói: "Tôi dò hỏi một đứa em trai của nàng khi đột nhiên khá lâu không gặp (1973) mới hay Phượng đã chết vì bệnh hoại huyết. Buồn, nhớ, khổ đau! Tôi lại làm thơ về cô ấy:

*Em bước... hỏi lòng anh nhẹ quá
Nên vẫn còn nguyên sợi tóc bồng bồng
Vẫn còn nguyền rủa mắt tròn đen lờ
Không thời gian nào sống nổi dấu rêu phong*

(Cò biếc)

- Chuyện có vẻ như tiểu thuyết - nhưng đúng là thế. Dầu sao nhờ vậy mà tôi giữ mãi được cái hình ảnh đẹp của Phượng ở lứa tuổi hồng. Chữ già như bây giờ mà gặp lại Phượng tay bèo, tay bồng thì... hình ảnh đẹp ngày nào dễ... tan lảm! "Nhưng tại sao lại là «chút» tình dầu?" - "Tôi cho rằng tình cảm đẹp ấy chưa đúng nghĩa là một tình yêu mà chỉ hình như là tình yêu, đúng hơn, đó là một chút tình cảm si mê, mơ mộng, trong sáng... ở tuổi mới lớn của mình mà thôi. Và theo tôi, có lẽ ở lứa tuổi hồng, tình cảm chỉ nên là như thế thì hay nhất, đẹp nhất. Với riêng tôi, hàng chục năm qua rồi mà «chút» tình dầu ấy vẫn còn sống mãi trong lòng". Và Quân lại hát tiếp lời cuối trong bài hát «Phượng hồng» để thay thế cho lời kết câu chuyện kể:

*«Em chờ mùa hè đi qua còn tôi đứng lại
Nhớ ngẩn người một vạt tóc nào xa»*

LƯU ĐÌNH TRIỀU

Mỗi tình dầu của tôi

*Là cơn mưa giăng giăng ngoài cửa lớp
Là áo ai bay trắng cả giấc mơ...*

Quân hát nhỏ nhỏ bài *Phượng hồng* mà Vũ Hoàng đã phổ nhạc từ bài thơ *Chút tình dầu* của anh. Đây là một bài hát rất được nhiều bạn học sinh và cả một số người thuộc lứa tuổi hồng... nhân đôi - như tôi, ưa thích vì nó diễn tả đúng tâm trạng của một thời vụng dại mà ai cũng thường có... Chút tò mò trời dậy trong tôi: "Cái chút tình dầu của ông chắc hẳn có đã lâu, nhưng sao mãi đến mùa hè 1987, ông mới viết về nó?". Quân cười: "Chuyện tình cỡ thôi. Một sáng mùa hè năm trước, tôi đứng ở trước cổng tòa soạn báo Tuổi Trẻ và nhìn thấy một cô bé đạp xe ngang qua với chiếc giỏ xe chắt đầy hoa phượng đỏ chói. Chỉ có vậy thôi, nhưng đủ cho kỷ niệm thời học trò tràn về... Tôi đọc lại những câu thơ của Quân:

*... Mỗi tình dầu của tôi là gã khờ
tội nghiệp - Mùa hạ leo cổng trường vào
khắc nỗi nhớ lên cây - Người con gái
mùa sau biết có còn gặp lại - Buổi khai
trường áo lụa giỏ thu bay.*

- «Người con gái» ấy là một nhân vật có thật? Nhà thơ khẽ gật đầu. "Hồi ấy, năm 1972, tôi đang thi tú tài I - còn Phượng (tên cô ấy) học lớp đệ tam ở một trường tư thục. Tôi thích và tưởng chừng đã yêu Phượng say đắm đủ... chưa một lần trò chuyện. Lúc ấy, tôi rất nhút nhát (mà cả bây giờ cũng thế) nên cứ mãi trầm lặng... đạp xe lờ đờ theo sau và nếu Phượng có linh cảm mà ngoái

PHƯỢNG HỒNG

Thơ: ĐỖ TRUNG QUÂN
Nhạc: VŨ HOÀNG

Vừa mới học xong, đi đây...
Hôm nay...

Những chiếc gió xe chở đầy hoa phượng. Em chờ mùa hè của tôi đi đâu?

Chùm phượng vĩ em cầm là tuổi thơ muôn lán, thiếu chàng ai hay thân

1. SLOW ROCK

Càng mỗi tình đầu. Một tình đầu của tôi. Lẽ còn mùa giông giông ngoài cửa?

Lớp, là áo ai bay trắng cả giấc mơ, là bài thơ còn lưu trong vở, giữa giờ

chờ mang đến lai mang về. Cảnh phượng hồng ngẩn ngơ. Mùa hè đến

tương Nhắc nhớ lên cây. Hà mùa sau biết có còn gặp lại. Ngày khai

tương áo lụa gió thu bay. Một tình đầu của tôi. Một cây

đàn dương tưng xa xôi. Ai cũng hiểu. Chỉ mỗi người không hiểu. Nên có một gã

1. CODA

thờ ngóng nguyền dùng làm thơ. Những chiếc gió... thơ. Em chờ mùa

hè đi qua còn tôi đứng lại, róng ngóng đứng một vật tại nơi xa.

Tôi gửi đến các bạn trong tuổi học trò bài thơ này. thay cho lời cảm ơn với những ai yêu mến và đồng cảm với lác giá của nó

ĐỖ TRUNG QUÂN

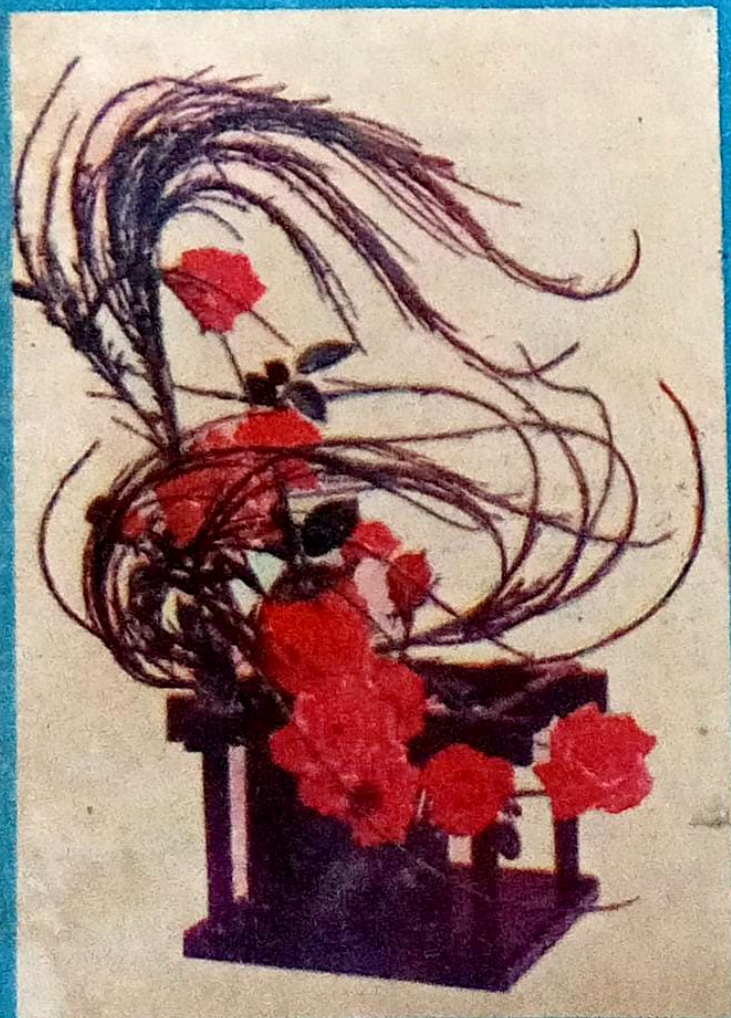
CHÚT TÌNH ĐẦU

Những chiếc gió xe chở đầy hoa phượng
Em chờ mùa hè của tôi đi đâu?
Chùm phượng vĩ em cầm là tuổi tôi mười tám
Thơ chẳng ai hay thâm lặng:
- mỗi tình đầu
Mỗi tình đầu của tôi có gì? :
- chỉ một cơn mưa bay ngoài cửa lớp
Là áo người trắng cả giấc ngủ mê
Là bài thơ cũ còn hoài trong cặp
Giữa giờ chơi mang đến lại... mang về
Mỗi tình đầu của tôi là anh chàng tội nghiệp
Mùa hạ leo cổng trường khác nỗi nhớ vào cây
Người con gái mùa sau biết có còn gặp lại
Ngày khai trường áo lụa gió thu bay...
Mỗi tình đầu của tôi có gì? - chỉ một cây đàn nhỏ
Rất vui vì nhớ bài hát nói giùm
Ai cũng hiểu - chỉ một người không hiểu
Nên có một gã khờ ngóng nghẹn mãi... thành cảm
Những chiếc gió xe trưa nay chở đầy hoa phượng
Em hái mùa hè trên cây.
Chờ kỷ niệm về nhà
Em chờ mùa hè đi qua còn tôi đứng lại
Nhớ ngẩn người tà áo lụa nào xa.

CẨM HOA CHỦ ĐỀ

Trong giòng bão

- 10 hoa hồng đỏ, 2 nụ hồng
- 3 cành dương
- Bình gỗ màu nâu hoặc đen
- Tô sâu lòng nhỏ hơn chu vi bình
- Bàn chông

KỶ VIỆM